

Scînteia

Organ al Comitetului Central al P.M.R.

PROLETARI DIN TOATE ȚĂRILE, UNIȚI-VA!

IN PAG. II-A

● Discuții: **Invățămîntul superior și cerințele progresului științei și tehnicii.**

● Legume proaspete, de bună calitate pe piețele orașelor: **Cum se desfășoară aprovizionarea centrelor din regiunea Bacău.**

Anul XXXII Nr. 5956

Miercuri 17 iulie 1963

8 PAGINI - 40 BANI

ZILE HOTĂRÎTOARE pentru strînsul recoltei

Treierul și depozitarea cerealelor

În aceste zile colectiviștii din regiunea Oltenia zăresc recoltaul pășoșilor. În unele raioane situate în sudul regiunii — Segarcea, Calafat și Corabia — secerișul s-a terminat. Sint avansate la această lucrare și unitățile agricole socialiste din raioanele Caracal, Bălești și Vinju Mare. Pînă acum cîteva zile în regiune s-a strîns recolta de grîu de pe 262.300 ha, ceea ce reprezintă 70 la sută din suprafața cultivată. Consiliile agricole regional și raionale iau acum măsuri pentru terminarea secerișului în toate raioanele. O parte din combinatele și secerișurile rămase disponibile în raioanele din sudul regiunii sînt dirijate spre gospodăriile colective și de stat care au început recoltatul mai tîrziu.

Colectiviștii din comuna Salcia, raionul Calafat, au cultivat anul acesta cu grîu, orz și secară 1.257 ha. Secerișul s-a terminat în 10 zile. Acum, o botoză în 10 zile, recolta de pe 100 ha. În ritm cu treierul, colectiviștii transportă la baza de recepție grîul contractat cu statul și cantitățile cuvenite pentru plata muncilor S.M.T. În magazia gospodăriei, pregătită din timp, au fost depozitate peste 750 tone grîu. Grîul de sămință a fost depozitat separat.

Colectiviștii din Dobridor au terminat și ei treierul. În întreg raionul se treieră zilnic recolta de pe circa 2.000 ha. În gospodăriile colective din Piscu Vechi, Seaca de Cîmp și Maglavit, arilele sint electrificate. Tov. Victor Stănculescu, președintele Consiliului agricol raional Calafat, ne-a informat că, în urma măsurilor luate în două-trei zile bune de lucru treierul se va termina în întregul raion. Și în gospodăriile colective și în gospodăriile individuale.

R. APOSTOL
coresp. „Scînteii”

(Continuare în pag. II-a)

Transportarea operativă, fără pierderi, a cerealelor

GALAȚI (coresp. „Scînteii”). — Pe tarlele gospodăriei colective din comuna Ianca, raionul Făurei, se lucrează la recoltatul ultimelor suprafețe cu grîu.

Odată cu secerișul, colectiviștii din Ianca s-au preocupat în mod deosebit de transportul grîului. Ei dau multă atenție și transportului la baza de recepție al grîului contractat cu statul. Consiliul de conducere al gospodăriei a repartizat pe Aurel Mihăilescu, unul dintre cei mai buni socotitori, să supra-

vegheze în permanență la baza de recepție felul cum sint predate cerealele, să asiste la analiza de laborator, să îndrume pe colectiviștii care transportă grîul. Au fost predate la bază 411 tone de grîu din cele 500 tone contractate. Muncile S.M.T. au fost achitate chiar din primele zile cînd a început secerișul. Colectiviștii sint hotărîți ca odată cu terminarea secerișului să fie transportată întreaga cantitate de grîu datorată statului.

Au terminat recoltatul grîului

G.A.S. DIN REGIUNEA BUCUREȘTI

Folosind din plin capacitatea mașinilor, mecanizatorii din gospodăriile agricole de stat din regiunea București au recoltat și treierat pînă în ziua de 16 iulie grîul de pe întreaga suprafață de 63.443 ha cultivate în acest an.

G.A.S. DIN REGIUNEA DOBROGEA

CONSTANȚA (coresp. „Scînteii”). Ieri toate cele 53 de gospodării agricole de stat din regiunea Dobrogea au terminat recoltatul pășoșilor pe o suprafață de peste 73.000 hectare.

Culturi duble pe suprafețe cît mai mari

Paralel cu creșterea efectivelor de animale, în raionul Uziciu au fost luate un șir de măsuri pentru asigurarea bazei furajere. Ținînd seama de condițiile deosebit de favorabile din acest an — umiditate suficientă în sol — numeroase gospodării colective înșămînțeau culturi duble

de plante furajere pe suprafețe întinse. Pînă acum la G.A.C. Ilavea au fost semănate 209 ha culturi duble, iar la G.A.C. Sf. Gheorghe și Cotronești cîte 190 ha. Colectiviștii din Cotronești seamănă atît porumb pentru masă verde și siloz, cît și secară care va fi folosită în toamna acestui an și în primăvara viitoare. Pe întregul raion au fost semănate 3.530 ha culturi duble. Înșămînțirea plantelor furajere continuă.

La cositul finețelor

În Țara Hațegului, finețele naturale se întind pe mai bine de 22.000 ha. Din acestea peste 6.000 ha sint finețe alpine, situate în gurile din munți, din masivul Retezat. Datorită măsurilor luate, în fiecare gospodărie ritmul de lucru a crescut de la o zi la alta, ajungînd astăzi la aproape 700 ha zilnic. Dacă anii trecuți, la aceeași dată abia se începuse recoltatul, în prezent, în raion s-au cosit aproape 14.000 de ha. Gospodării cum sint cele din Ciula Mare, Demsus, Tuștea, Silvaș, Riu de Mori, Sintămăria-Orlea și altele au terminat de transportat și depozitat întreaga cantitate de fin. Ritmul în care merge cositul asigură în următoarele zile terminarea recoltării lui. În raion va trebui să se treacă acum și la recoltarea celor 6.000 de ha finețe din munți, unde vegetația este mai întîrziată.

Oamenii muncii de la sate răspund cu însuflețire noilor măsuri luate de partid și guvern

Din întreaga țară continuă să sosească vești despre felul cum oamenii muncii de la sate înțeleg și răspund noilor măsuri luate de partid și guvern cu privire la sporirea coînteresirii producătorilor în creșterea și îngrășarea animalelor și cu privire la îmbunătățirea aprovizionării cu carne a populației. Numeroase gospodării colective, colectiviști și alți producători își exprimă recunoștința în legătură cu măsurile luate și, totodată, hotărîrea de a munci cît mai bine, pentru a pune la lucru în valtoare posibilitățile existente în sectorul zootehnic, pentru a crește și a contracta cu statul un număr sporit de animale.

Animale cu greutate cît mai mare

Cînd am ajuns la G.A.C. Bărcănești, din regiunea București, brigada zootehnică Gheorghe Iordache discută cu un grup de colectiviști despre recentele hotărîri ale Consiliului de Miniștri pentru sporirea coînteresirii producătorilor în creșterea și îngrășarea animalelor și cu privire la desfacerea cîrnilor. Din discuțiile purtate în jurul acestor hotărîri s-a putut vedea limpede cum înțeleg îngrijitorii de animale și fața acestor animale.

Am în primire 140 de porci — spunea îngrijitorul Spiridon Haralambie. Planul prevede să-i livrăm la greutatea de 90 kg fiecare. Dar eu mă voi strădui să-i hrănesc și să-i îngrășez în așa fel ca pînă la termenul de livrare stabilit să ajungă la o greutate medie de peste 100 kg. Astfel vom putea livra în plus 1.400 kg carne numai de la lotul de 400 kg care îl îngrășez eu. Mă voi strădui să realizez acest angajament și sint convins că și ceilalți îngrijitori vor face la fel.

Gospodăria a contractat să vîndă statului 1187 de porci grași. În luna iunie îngrijitorii au obținut o realizare importantă: sporul zilnic în greutate la porci puși la îngrășat a fost de 765 g. La acest rezultat s-a ajuns prin echilibrarea rațiilor de hrană, care s-au alcătuit din amestecuri de concentrate, lucernă resturi de la grădini etc. Pentru a crește și îngrășarea porcilor s-a construit o îngrășătoare nouă. Colectiviștele care lucrează la ferma de păsări au în plan să scoată anul acesta 42.500 de pui (în prezent au 34.600). Ele au discutat despre posibilitățile pe care le au de a crește peste plan cîteva mii de pui

pentru carne. Înainte de stabilirea cifrei definitive, îngrijitorii Constantin Mitran s-a angajat să crească singură 1.000 de pui peste planul anual. Zilele acestea vor pleca în tabăra de volă 10.000 de păsări tinere, care vor folosi resursele de hrană de pe miriști și lucerniere. Ținînd seama că gospodăria este situată în Bărağan, se va da o atenție și mai mare creșterii și îngrășării porcilor, care au cele mai favorabile condiții. Nu vor fi neglijate nici celelalte sectoare. Gospodăria are 640 bovine (mai multe decît prevede planul anual) din care 126 sint contractate. Aici sporul de carne se poate realiza prin creșterea animalelor la o greutate medie mai mare cu cel puțin 50 kg față de cît s-a prevăzut în contract. De asemenea, vor fi batalizati 400 de berbecuți. Acestea fac parte din primele angajamente concrete luate de cei ce lucrează în sectorul zootehnic.

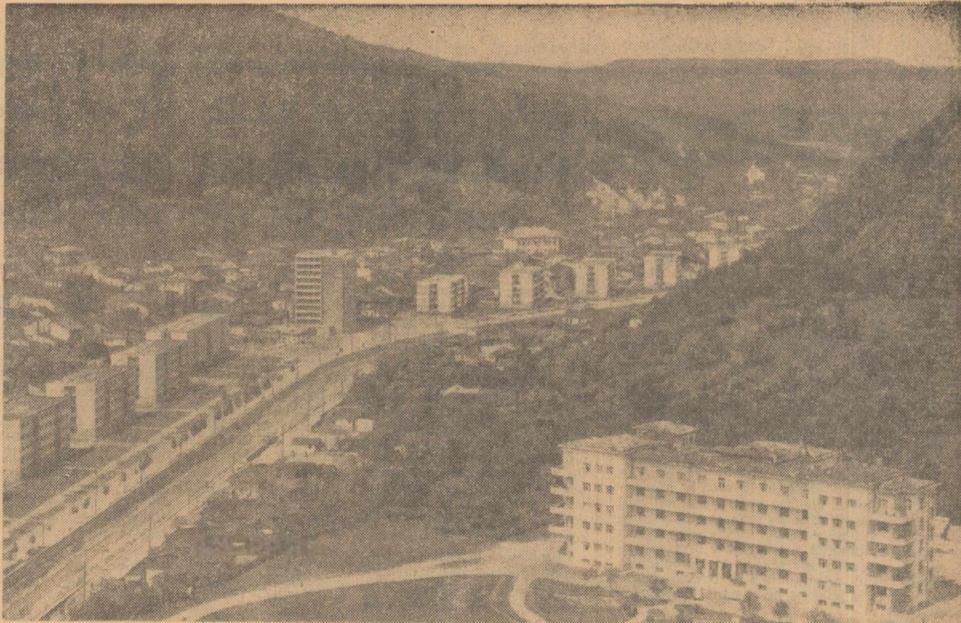
Contractarea cu statul — sursă de venituri însemnate

La gospodăria agricolă colectivă din Cîlnic, raionul Sebes, sectorul zootehnic se află la loc de cinste. În proprietate obștească gospodăria are peste 340 bovine, revenînd 38 hectare de suta de hectare. Anul trecut a contractat cu statul 26.800 kg. Din sectorul zootehnic s-au realizat 530.000 lei. Pentru anul acesta ea va vinde statului 15 bovine adulte și 88 capete tineret.

AVANTAJE PENTRU GOSPODĂRIA COLECTIVĂ...

— Recentele hotărîri — a spus președintele Vasile Bărbuș — sint

(Continuare în pag. VII-a)

Din noul peisaj al orașului Piatra Neamț

(Foto: Gh. Vlădita)

Actualitatea

23000 tone de laminate peste plan

Colectivul laminorului de profile de 650 mm de la Combinatul siderurgic Hunedoara a dat în prima jumătate a anului, peste plan, 23.000 vagoane de laminate. O dată cu sporirea vitezei de laminare, care a asigurat creșterea productivității agregatelor, laminoriștii s-au preocupat de îmbunătățirea continuă a calității producției și reducerea cheltuielilor planificate. În acest scop, a fost pus în funcțiune un transbordor care a asigurat mîntea cu 10 la sută a ritmului de evacuare a laminatelor rotunde de pe paturile de răcire, iar în spațiile cajei finisare s-a instalat un marcator mecanic care asigură tăierea corectă a taglelor laminate. 360 dintre muncitorii au urmat anul acesta cursuri de ridicare a calificării. Ca urmare a măsurilor aplicate și a respectării procesului tehnologic, rebutajul au fost reduse de la începutul anului în medie cu 10 la sută față de normalele stabilite. Pe seama micșorării procentului de rebutaj și a laminării la dimensiuni cît mai apropiate de cerințele uzinelor prelucrătoare, s-a obținut în plus o cantitate de laminate ce echivalează cu metalul necesar pentru fabricarea a 230 de tractoare.

Deschiderea teatrului-cinematograf de la Mamaia

La Mamaia s-a deschis un teatru-cinematograf de vară. Luni seara, aici a avut loc primul spectacol intitulat „Cîntă dragostea”. În interpretarea colectivului Teatrului de Operă și Balet București, construcția, la care s-a folosit un sistem modern de închidere prin lamele, placate cu plăci de falență colorată, este prevăzută cu un amfiteatru cu peste 1.000 locuri, scenă largă, și ecran lat mobil, precum și cu instalații moderne electrice și de sonorizare.

Schimb de experiență privind utilizarea cofrajelor glisante

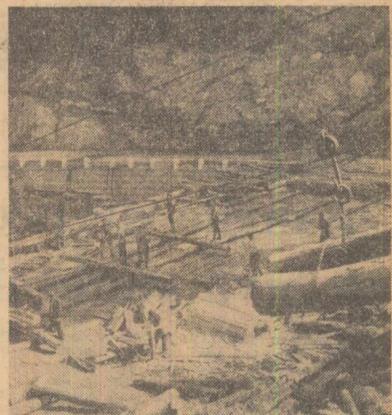
Ieri, pe șantierea nr. 3 de pe Șoseaua Giurgiului al Întreprinderii nr. 2 de construcții-montaj din Capitală a avut loc un schimb de experiență privind aplicarea și extinderea în construcția de locuințe a metodei cofrajelor glisante și lăfărea planșelor prefabricate cu ajutorul verinelor utilizate și la glisare. La schimbul de experiență au luat

parte specialiști de la C.S.C.A.S. și numeroși ingineri, tehnicieni și maștrii de la întreprinderile de construcții de locuințe din Capitală. Numeroși participanți au subliniat, în cuvîntul lor, experiența dobîndită și necesitatea de a se extinde și mai larg această metodă de înaltă productivitate în construcția de locuințe.

Noi sortimente de conserve

TULCEA (coresp. „Scînteii”). — Pasta de cîrșe și vișine, castraveți în oțet, pasta de casă și pișci sunt noi sortimente de conserve de legume și fructe pe care fabrica fabricii expuneri privind colectivul Fabricii „Dunărea” din Tulcea. Pînă acum au și fost livrate unităților comerciale peste 20

tone de asemenea produse. Pentru a asigura o calitate superioară noilor sortimente de conserve, înainte de introducerea lor în fabricație, s-au prezentat în toate secțiile fabricii expuneri privind colectiviștii și cerințele de calitate pe care trebuie să le satisfacă aceste producții comerciale peste 20

Întreprinderea forestieră Petroșeni. Aspect de la gura de exploatare Stolojaia din bazinul Polatiște. (Foto: Agerpres)

Expoziția „Bucureștii în arta plastică”

Marți, în sălile din str. Biserica Amzei 5-7, s-a deschis expoziția „Bucureștii în arta plastică”, cuprinzînd peste 200 de lucrări de pictură, sculptură și grafică, care înfățișează aspecte din viața Bucureștii, precum și din Bucureștii contemporan. Sint expuse lucrări de Theodor Aman, Nicolae Grigorescu, Andreescu, Șt. Luchian, Pallady, Petrescu și alții.

Dintre artiștii contemporani expun Ion Jalea, Corneliu Baba, Marius Bunescu, Alex. Ciucurenu, Brăduț Gocalu, Jules Perahim, precum și o serie de tineri artiști plastici. (Agerpres)

Sesiune tehnico-științifică

PLOIEȘTI (coresp. „Scînteii”). — Ieri comisia inginerilor și tehnicienilor a comitetului sindicatului de la rafinăria Brazi a organizat o sesiune tehnico-științifică. Referatele prezentate — însoțite de proiectii și planșe — precum și discuțiile interesante care s-au purtat au contribuit la îmbunătățirea cunoștințelor de specialitate a cadrelor de tehnicieni și ingineri din rafinărie.

ODIHNA ORAȘELOR

Mergeți în orice anolimp spre nord, în orașele regiunii Maramureș, Priveliști turburătoare rulează sub aripile avionului, pătrundînd prin terestrele trenului, coloratează panglicile nesfîrșite ale soarelui. E un triumf al colinelor în ciclul vegetației. Niciunul parcă mai mult decît aici primăvara nu are un verde mai frumos pădurilor; vara nu deschide orizonturile mai înțense, toamna nu pătrunde în priviri ca aurul vechii!

...Pe străzile orașului atîșe mari atrag privirile trecătorilor. Sint programele manifestărilor culturale-artistice și sportive ale Comisiei pentru organizarea timpului liber din Baia Mare are la activul și unele realizări însemnate. Am stat de vorbă cu tovarășul Ioan Goya, secretarul Comitetului pentru cultură și artă.

reprezentate: Comitetul orașenesc pentru cultură și artă, Consiliul local al sindicatelor, Comitetul orașenesc U.T.M., Comitetul orașenesc al femeilor și U.C.F.S. Deși înființată de puțină vreme, Comisia pentru organizarea timpului liber din Baia Mare are la activul și unele realizări însemnate. Am stat de vorbă cu tovarășul Ioan Goya, secretarul Comitetului pentru cultură și artă.

...Pe străzile orașului atîșe mari atrag privirile trecătorilor. Sint programele manifestărilor culturale-artistice și sportive ale Comisiei pentru organizarea timpului liber din Baia Mare are la activul și unele realizări însemnate. Am stat de vorbă cu tovarășul Ioan Goya, secretarul Comitetului pentru cultură și artă.

ILIE CONSTANTIN ION VLANGA
coresp. „Scînteii”

(Continuare în pag. VII-a)

Pentru folosirea cît mai rațională a furajelor verzi cultivate, la G.A.S. Piatra, raionul Zimnicea, acestea se dau tocate în hrana animalelor. În fotografie: tractorul Ion Măruntelu recoltă mecanizat porumbul semănat pentru masă verde.

Cu 15 zile înainte de termen

Constructorii de mașini au livrat mecanizatorilor marea majoritate a pieselor de schimb pentru actuala campanie de recoltare cu 15 zile înainte de termen, respectiv: și astfel angajamentul luat.

Încă de la începutul anului, uzinele producătoare de mașini agricole au acordat o deosebită atenție producției pieselor de schimb pentru mașinile agricole, astfel încît în prima jumătate a anului planul la aceste produse a fost depășit cu 8 la sută. Majoritatea întreprinderilor din acest sector de activitate și-au întrecut sarcinile de plan la piesele de schimb pentru mașinile agricole.

Cele mai importante succese le-au obținut constructorii de mașini de la uzinele „Semănătoarea” din Capitală și „7 Noiembrie” din Craiova, care și-au depășit sarcinile de plan în primul semestru la piesele de schimb pentru mașinile agricole cu 4 la sută, precum și cei de la Uzinele „Marșieru-Topleț” și „Tehnometal” din Timișoara. (Agerpres)

Sate electrificate

PLOIEȘTI (coresp. „Scînteii”). — În satele Sierita Poenari Burchi, Poenari Rali, raionul Ploiești, Cheboleni, raionul Tîrgoviște, Ulmeni, raionul Mizil, și altele s-a aprins lumina electrică.

De la începutul anului, în regiunea Ploiești au fost electrificate 13 sate, în alte 23 s-au făcut extinderi de rețele electrice pe aproape 100 km. În prezent, în regiunea Ploiești sint electrificate 476 de sate, iar pînă la sfîrșitul a celui numărul lor va crește cu încă 30 de sate.

INFORMAȚII din activitatea organizațiilor de partid

Legume proaspete, de bună calitate, pe piețele orașelor

Cum se desfășoară aprovizionarea centrelor din regiunea Bacău

BACĂU (red. ziarului „Steagul Roșu”). — În ultimele zile, în regiunea Bacău se preiau intens cantități din ce în ce mai mari de legume și fructe, care sunt date în consum prin centrele de desfacere ale oficiilor de legume și fructe de la Bacău, Roman, Onești, Piatra Neamț și unitățile Uniunilor raionale ale cooperativei de consum Moinești, Adjuț și Tg. Neamț. Au fost puse în vânzare și produse provenite din alte regiuni. Pentru a înlesni desfacerea cantităților sporite de legume și fructe, Uniunea regională a cooperativei de consum a înființat 44 noi unități de desfacere.

Este bine că la Bacău, Roman, Onești aprovizionarea și desfacerea sunt mai bine organizate. Dar acest lucru nu este suficient. Măsurile asemănătoare trebuie luate cu operativitate și în celelalte centre muncitorești și stațiuni balneo-climaterice din regiune. Deși cantitățile de produse legumicole puse în vânzare au sporit, ele nu sînt încă peste tot la nivelul cerințelor. Pe piața orașului Tg. Ocna nu sînt aduse

cantități suficiente de mază, fasole verde, conopidă, caise, vișine. În unele zile lipsesc chiar și roșiile atât de solicitate acum, iar în stațiunea balneo-climaterică Slănic Moldova nu se găsește destule fructe. Și în centrele muncitorești Moinești și Comănești aprovizionarea cu ceapă verde, fructe etc. trebuie îmbunătățită, punindu-se un accent deosebit pe respectarea riguroasă a contractelor, pe livrarea ritmică, echilibrată a produselor, în raport cu nevoile de consum.

Regiunea Bacău produce și ea anumite cantități de legume. Acestea apar însă ceva mai târziu. Se cunosc deci ca aprovizionarea cu legume și fructe să se bazeze într-o măsură mai mare pe produsele din alte regiuni. Cu atât mai mult cu cât recolta bogată din acest an a creat în multe locuri excedente.

Buna aprovizionare a populației este strîns legată de preocuparea unităților producătoare de a livra și a organiza de desfacere de a pune în vânzare numai produse de cea mai bună calitate. În regiunea Bacău se mai întâmplă însă ca unele

O.L.F. sau Uniuni raionale ale cooperativei de consum să neglijeze buna aprovizionare a pieței, să aducă pe piață legume și fructe de calitate necorespunzătoare. În ziua de 13 iulie, de exemplu, depozitul central al O.L.F. din Bacău a distribuit unităților, în primele ore ale dimineții, doar 6.000 kg de roșii. În același timp, în unele unități stăteau roșii nevândute tocmai datorită slabei lor calități.

Pentru ca în toate localitățile regiunii să se poată pune la dispoziție populației cantități suficiente de legume și fructe proaspete, de bună calitate și la prețuri scăzute, este necesar ca U.R.C.C. Bacău, paralel cu preluarea produselor din contractele încheiate cu unitățile din regiune, să sporească nivelul de aprovizionare din alte regiuni. Produsele trebuie să fie îndreptate neîntrerupt spre toate centrele de consum din regiune. În acest scop, regiunile Banat, București și altele — furnizoare ale produselor — trebuie să apară în mod regulat să respecte planurile de livrare stabilite.

Sporesc depunerile la C.E.C.

În semestrul I/1963, depunerile efectuate de populație la Casa de Economii și Consumații au înregistrat o creștere importantă, soldul general al depunerilor pe librete de economii și obligațiuni C.E.C. fiind cu 26 la sută mai mare decît cel existent la sfîrșitul anului 1962. În semestrul I/1963, peste 300.000 cetățeni au devenit depunători pe librete de economii C.E.C.

Treieriișul și depozitarea cerealelor

(Urmare din pag. 1-a)

În Cerătu, Drănicu, Padea și alte, din raionul Segarcea, treieriișul se apropie de sfîrșit. La Cerătu, de pildă, la batoză și la treieriișul cu combine se lucrează în două schimburi, spre a se folosi întreaga capacitate a acestor mașini cîte 16-17 ore pe zi.

Trebuie arătat însă că în regiune nu se manifestă peste tot grija cuvenită pentru ca treieriișul să se desfășoare în ritm cu cererilor. Din această cauză s-a creat un decalaj mare între aceste lucrări. Pînă la 12 iulie se treieraseră recolte de pe 139.700 ha, din cele 262.300 hectare recoltate. Rămînera în urmă a treieriișului se datorează faptului că în multe unități agricole nu se folosește întreaga capacitate de lucru a combinei și a batozelor.

Înțelegându-se că se desfășoară treieriișul în unele gospodării colective, cum sînt cele din Giubega, raionul Băilești, Izbiceni, raionul Corabia, Malu Mare, raionul Craiova, palele nu sînt strînse de pe miriști. Din această cauză mecanizatorii nu pot ara și semăna.

Pentru grăbirea treieriișului consiliile agricole au datoria să ia măsuri ca în fiecare unitate să se organizeze temeinic munca spre a se folosi toate batozele, combinele și tractoarele. Trebuie acordată o mai mare atenție transportului și depozitării recoltei spre a se preveni o situație ca aceea de la baza de recepție din Cetate unde, zilele trecute, mai multe autocamioane cu cereale de la G.A.S. Recea au așteptat ore întregi pînă să fie descărcate.

În regiunea Oltenia sînt toate posibilitățile ca treieriișul și depozitarea recoltei să se facă la timp. Pentru aceasta organele de partid și de stat, consiliile agricole au datoria să ia măsuri mai operative pentru sprijinirea unităților agricole rămase în urmă.

20 de ani de la moartea lui Iosif Cliș

S-au împlinit 20 de ani de cînd într-un cartier suburban al Parisului, înfruntînd singur o sută de cotropitori hitleriști, a murit eroic comunistul Iosif Cliș (Clisici).

Creșcut în casa unui modest funcționar, Iosif Cliș pornește pe calea luptei revoluționare încă din anii cînd se afla pe băncile liceului. Întrînd în rîndurile U.T.C., el ia parte la lupta condusă de Partidul Comunist din România împotriva politicii burgheze de fascizare a țării, pentru un trai mai bun al celor ce munceau. Fîind student la Politehnica din București, el muncea neobosit pentru a răspîndi în rîndurile colegilor săi cuvîntul partidului.

Are doar nouăsprezece ani cînd, în 1935, a fost primit în rîndurile P.C.R. Ca urmare a participării sale intense la lupta organizată de partid, a fost arestat și schinghit în mod sălbatic, dar zbirii regimului burghez-moșieresc nu au putut scoate nici un cuvînt de la el. În 1937, Cliș pleacă în Franța, unde își continuă activitatea revoluționară.

În anul 1940, cînd poporul francez s-a ridicat la luptă împotriva cîmpitorilor hitleriști, chemarea Partidului Comunist Francez a găsit ecou și în rîndurile organizației comuniste a coloniei romine din Paris. Înțelegînd că lupta cu arma în mînă pe pămîntul Franței marșaliza împotriva cîmpitorilor fasciști apropierea țării sale, Iosif Cliș, împreună cu alți comunisti din România, s-a înrolat printre primii în formațiunile de luptă armată. Ulterior, în lupta antihitleristă s-au încastrat numeroși alți patrioți din țara noastră aflați în Franța, care, în cadrul mișcării de rezistență, au luat parte la peste 140 de acțiuni — deranjarea de trenuri, sabotaje, atacuri împotriva militarilor hitleriști și a unor locațiuni ocupate de ei etc. În aceste lupte au căzut eroic 60 de patrioți romini.

Datorită curajului și abnegației sale, a priceperii de care a dat dovadă în

organizarea acțiunilor „soldaților fără uniformă”, Iosif Cliș devine conducătorul unui grup de partizani și apoi șef al unui detașament care, împreună cu alte detașamente ale francuzilor și partizanilor francezi (F.T.P.F.), a dat numeroase lovituri garizonelor hitleriștine din Paris. Între luptele organizate de detașament un mare ecou a avut cea din 2 iulie 1943: o echipă a detașamentului a atacat un grup de ofitieri hitleriști aflați într-un autobuz; grenadele aruncate cu precizie au provocat moartea multor fasciști. Întimplarea a făcut că un grup de militari hitleriști trece prin apropiere și de auzul focurilor de armă, a intervenit. Cliș este rănit la picior în lupta care se încinsese. Ordinelor retragerii pentru a nu periclita viața tovarășilor săi, el se refugiază în subsolul unei case, într-un atelier părăsit, și se baricadează. Anunțată, comandatura germană a trimis împotriva lui un detașament. A început o luptă inegală „unul contra o sută”, — arată manifestul Comitetului Militar Național al F.T.P.F. consacrat acestei fapte eroice — care a durat două ore; în apriga bătălie au fost ucisi mai mulți soldați SS-ști, dar în cele din urmă a căzut, răpus de gloanțe, și neînfricatul revoluționar Iosif Cliș. Subliniind prețierea de care se bucură în rîndurile poporului francez actul de eroism săvîrșit de Cliș, primarul adjunct al orașului spunea la dezvelirea plăcii comemorative de pe casa din suburbia Clisich, unde și-a dat viața luptînd pînă la ultima sa suflare eroică: „Onoare lui Iosif Cliș, care a murit pentru Franța, pentru libertate. Onoare curajului și poporului român, al cărui fiu a fost Cliș”.

Exemplul luptei lui Iosif Cliș va rămîne veșnic viu în inimile oamenilor muncii romini și francezi; care cinstesc memoria lui și a celorlalți eroi căzuți în lupta împotriva fascismului, pentru triumful cauzei clasei muncitoare, pentru pace și libertate.

La muzeul satului

Muzeul satului de pe malul Herăstrăului constituie unul din cele mai atractive obiective turistice ale Bucureștilor. Turistii romini și străini poposesc aici zilnic. De la începutul anului și pînă acum, „satul” de la sosea a fost vizitat de peste 60.000 de oameni. Pentru a îmbogăți muzeul se fac acum cercetări asupra transformărilor social-economice și culturale care au loc în satele noastre colective. Un grup de cercetători a și făcut asemenea studii în câteva raioane din regiunea București. În cursul un alt grup pleca în regiunea Ploiești. Materialul adunat — obiecte, imagini fotografice etc. — va servi la deschiderea unor expoziții în cadrul muzeului.

În țara noastră se înfăptuiește astăzi în ritm susținut un vast program de construcții. Șantierul, institutul de proiectări și cercetări au nevoie de tot mai multe cadre de ingineri constructori cu un orizont tehnic corespunzător, pentru a putea rezolva multiplele probleme ridicate de volumul mare și varietatea construcțiilor. De aceea conducerea facultăților de construcții din diferitele centre universitare ale țării și cadrele didactice își pun, ca una din preocupările permanente, sarcina de a asigura pregătirea viitorilor constructori la nivelul cerințelor sporite trasate de partid acestei ramuri importante a economiei naționale.

În ultimii ani, problema îmbunătățirii profilului și specializării viitorilor ingineri constructori din Institutul de construcții din București a constituit obiectul unei atențe analize. S-a aprofundat specializarea (înzestrîndu-se însă seama că profilul nu poate fi restrîns prea mult, deoarece în stadiul actual de dezvoltare a tehnicii se cer cunoștințe complexe. Consider că actualul profil al inginerului constructor este corespunzător, o mai adîncită specializare nefiind oportună. În ansamblul pregătirii viitorilor ingineri constructori, materialele de învățămînt general și disciplinele anexe reprezintă aproximativ 20 la sută, cursurile de bază menite a crea disciplina inginerescă — circa 30 la sută, iar 50 la sută sînt cursurile de profil. Cursurile de profil au fost diferențiate mai bine de la o facultate la alta și completate de cursuri legate de execuție și tehnologia execuției.

Experiența și analizarea minuțioasă a cursurilor și programelor analitice în consiliile științifice ale facultăților și institutelor și de către Ministerul Învățămîntului au înlesnit echilibrarea diferitelor discipline. La Facultate și secțiile de construcții civile și industriale s-au introdus cursuri noi — Tehnologia prefabricării construcțiilor de beton armat, Dinamica construcțiilor, Teoria elasticității, Programarea și calculul cu mașini electronice ș.a. — care tind să răspundă cerințelor actuale ale practicii. Din partea cadrelor didactice se cere însă un efort susținut pentru ca, pe măsura introducerii noilor discipline, să fie simplificată părțile tradiționale ale materiei. Cred, de asemenea, că eficiența cursurilor recent introduse în programele de învățămînt ar crește și ele ar deveni legate mai strîns de celelalte discipline dacă s-ar schimba perioada în care

sușite de către studenți sînt: tehnologia montajului gospodăriei de cărbune, precum și problemele legate de organizarea șantierului de montaj în flux, calculul fluxului și al indicatorilor obținuți, calculul alegerii variantei optime de mecanizare a șantierului, calculul eficienței economice a lucrărilor de organizare a șantierului etc.

Consider că pentru îmbunătățirea profilului inginerilor energetici în toate fazele — proiectare, montaj și exploatare — este necesar să se suplimenteze programul cursului de rețele electrice cu elemente de montaj al liniilor și stațiilor electrice (organizare, mecanizare, tehnologie) — 8-10 ore, iar programul cursului de centrale electrice cu elemente de montaj al centralelor electrice arătate (organizare, mecanizare, tehnologie) — 25-30 de ore, eventual prin comprimarea programelor analitice ale cursurilor existente pentru a nu se încălca planul de învățămînt.

Aceste cunoștințe obținute în facultate vor fi de folos și inginerilor energetici care, imediat după absolvirea facultății, se îndreaptă spre proiectare.

Ing. ANATOL MACRIS
Trusted de construcții și montaje energetice-București

Să formăm ingineri pentru montaje energetice

Obiectivele energetice au o parte de construcții de execuție căroră se ocupă inginerii constructori. Tot la facultățile de construcții se predau cunoștințe ample despre montaje stililor metalici și de beton pentru linii electrice, și stililor pentru antene radio etc.

În ce privește însă montajul liniilor, stațiilor și centralelor electrice, problema pregătirii cadrelor ingineresti nu este pe deplin rezolvată. Astfel, pentru montajul liniilor și stațiilor electrice se repartizează trusului nostru ingineri electroenergeticieni. Dar problemele organizării, mecanizării și tehnologiei montajului liniilor și stațiilor electrice nu se predau la

trou rafinările de petrol etc., care pot fi considerate construcții metalice și se încadrează în condițiile de montaj respective. Montajul centralelor electrice termomecanice al mai complex și necesitînd condiții speciale, nu mai intră în categoria acestor montaje. După părerea mea, cunoștințele teoretice privind montajul centralelor electrice ar trebui predate la secțiile de termoelectricitate ale facultăților de energetică.

În prezent, inginerii termoelectricieni repartizați pe șantierul de montaj de centrale electrice resimt lipsa unor cunoștințe teoretice și practice mai ample în domeniul montajului. De aceea, sînt de părere că în programe trebuie să fie mai dezvoltate problema sudurii și tratamentul termic al sudurilor conductelor de înaltă presiune și temperatură, care este expusă mai sumar în actualele manuale, problemele defectoscopiei distructive și nedistructive, problemele probelor mecanice și tehnologice specifice acestui domeniu, noțiunile privind aparate de ridicat pentru greutăți foarte mari, tehnologia lînzării și a izolației termice a echipamentului centralelor ș.a.

Un alt domeniu de cunoștințe teoretice importante ce trebuie în-

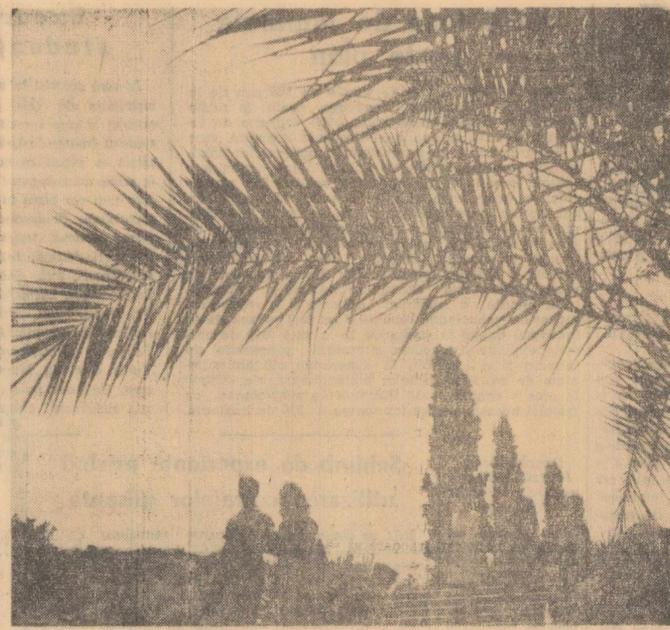
tegralizate este acela de proiectare și execuție a construcțiilor metalice și de beton pentru linii electrice, și stililor pentru antene radio etc.

Din anul 1960, cînd am absolvit Facultatea de mecanică a Institutului politehnic din Brașov, secția tehnologia construcției de mașini, lucrez la Uzinele metalurgice din Sinaia în secția stringuri automate. De un mare folos mi sînt cunoștințele primite la cursurile Tehnologiei construcției de mașini și Construcției și proiectarea sculelor, dispozitivelor și verificatoarelor.

Din practica de pînă acum mi-am dat seama că tinerii ingineri ar avea mult de cîștigat dacă la proiectare se aplică metodele de prelucrare și control pe mașinile automate, a regimurilor optime de achiere — criterii de hîrd în ridicarea productivității muncii. De asemenea, ar fi necesară preaderea de cunoștințe

Studierea mașinilor automate
mai detaliate — desigur, făcîndu-se seama de importanța lor practică — despre metode avansate de prelucrare și control automat pe mașinile-unele, cum sînt supraunerea fazelor de lucru (prelucrarele pieselor cu scule multiple), folosirea cuștelor profilate și cu geometrie specială, despre metode statistice de control și altele. Este adevărat că aceste probleme pot fi însușite, după absolvirea facultății, din diferite lucrări teoretice de tehnologie a prelucrării prin achiere. Dar cîți tineri ingineri le studiază sistematic și, mai ales, le aplică în producție? După constatarea mele, nu prea mulți.

Se face simțită, de asemenea, necesitatea ca studenții să efectueze o

In Grădina Botanică din Cluj (Foto: A. Carlojan)

Cursurile de profil și proiectele în învățămîntul construcțiilor

În țara noastră se înfăptuiește astăzi în ritm susținut un vast program de construcții. Șantierul, institutul de proiectări și cercetări au nevoie de tot mai multe cadre de ingineri constructori cu un orizont tehnic corespunzător, pentru a putea rezolva multiplele probleme ridicate de volumul mare și varietatea construcțiilor. De aceea conducerea facultăților de construcții din diferitele centre universitare ale țării și cadrele didactice își pun, ca una din preocupările permanente, sarcina de a asigura pregătirea viitorilor constructori la nivelul cerințelor sporite trasate de partid acestei ramuri importante a economiei naționale.

În ultimii ani, problema îmbunătățirii profilului și specializării viitorilor ingineri constructori din Institutul de construcții din București a constituit obiectul unei atențe analize. S-a aprofundat specializarea (înzestrîndu-se însă seama că profilul nu poate fi restrîns prea mult, deoarece în stadiul actual de dezvoltare a tehnicii se cer cunoștințe complexe. Consider că actualul profil al inginerului constructor este corespunzător, o mai adîncită specializare nefiind oportună. În ansamblul pregătirii viitorilor ingineri constructori, materialele de învățămînt general și disciplinele anexe reprezintă aproximativ 20 la sută, cursurile de bază menite a crea disciplina inginerescă — circa 30 la sută, iar 50 la sută sînt cursurile de profil. Cursurile de profil au fost diferențiate mai bine de la o facultate la alta și completate de cursuri legate de execuție și tehnologia execuției.

Experiența și analizarea minuțioasă a cursurilor și programelor analitice în consiliile științifice ale facultăților și institutelor și de către Ministerul Învățămîntului au înlesnit echilibrarea diferitelor discipline. La Facultate și secțiile de construcții civile și industriale s-au introdus cursuri noi — Tehnologia prefabricării construcțiilor de beton armat, Dinamica construcțiilor, Teoria elasticității, Programarea și calculul cu mașini electronice ș.a. — care tind să răspundă cerințelor actuale ale practicii. Din partea cadrelor didactice se cere însă un efort susținut pentru ca, pe măsura introducerii noilor discipline, să fie simplificată părțile tradiționale ale materiei. Cred, de asemenea, că eficiența cursurilor recent introduse în programele de învățămînt ar crește și ele ar deveni legate mai strîns de celelalte discipline dacă s-ar schimba perioada în care

se predau. În prezent, cunoștințele de Dinamica construcțiilor și cele de Teoria elasticității predate studenților din anul V nu pot fi utilizate satisfăcător la cursurile de profil cum sînt Construcțiile de beton armat, Construcțiile metalice etc. Consider că este mai indicat ca aceste discipline să fie predate în anul III sau IV, eventual în continuarea cursurilor Școlii construcțiilor și Rezistența materialelor. Pentru aceasta cursurile de Beton armat și Construcții de beton armat ar trebui prevăzute în program cu un semestru mai tîrziu, ceea ce nu ar stînjini cu nimic desfășurarea procesului de învățămînt.

O condiție esențială pentru îmbunătățirea pregătirii viitorilor ingineri constructori o constituie programarea rațională a proiectelor, asigurarea unui raport just între numărul proiectelor și al lucrărilor practice și de seminar. Experiența arată că proiectele de an își ating mai bine scopul didactic-instructiv cînd sînt decalate cu un semestru în urma cursului respectiv, deoarece studentul poate să-și formeze o privire de ansamblu asupra lor. Este recomandabil chiar ca, în limita posibilităților programului, proiectul să fie întocmit după ce studenții au susținut un examen general sau parțial la disciplina respectivă. Pentru a se reduce volumul muncii de proiectare la strictul necesar și a se obține totuși o eficiență maximă a oror utilizate, consider indicat să se limiteze extinderea unor proiecte, precum și exprimarea unor detalii constructive care se pot găsi și în cataloage pentru construcții tipizate sau în alte lucrări similare. Ar fi util, de asemenea, să se limiteze prin temă numărul planșelor la proiectele de an pentru a nu se face o muncă al cărei randament este redus și, uneori, în detrimentul altor discipline. De asemenea, temele proiectelor de an să fie astfel alcătuite, încît să apară explicit problemele care trebuie rezolvate și schemele de calcul ale elementelor principale de rezistență, pentru ca studentul să poată trece imediat la calculul acestor elemente.

talii și, adesea, pierd din vedere sensul ingineresc al proiectelor. Este necesar ca studenții să fie supraviețuiți și îndrumați permanent, individual și diferențiat, iar sedințele de proiect să nu se limiteze numai la rezolvarea temei în linii generale, ci să se dea fiecarei lucrări necesare și suficiente în conducerea temei, inclusiv în probleme de detaliu. Conducătorul de proiect să-și îndrume studenții astfel încît aceștia să înțeleagă clar sensul și valoarea calculelor ingineresti, să se obișnuiască cu dimensiunile curente ale elementelor unei clădiri industriale sau de locuit, unei amenajări hidrotehnice, unei

gosele etc., să judece construcțiile nu numai din punct de vedere static, ci și constructiv și funcțional. Aceasta îi va ajuta pe studenți să înțeleagă gradul de precizie necesar calculelor, să lege problema proiectării de cea a execuției, să vadă cum se îmbină în practică cunoștințele teoretice dobîndite la cursuri. În prezent ar trebui să analizăm mai atent posibilitățile limitării numărului studenților afezenți unui asistent conducător de proiect; o grupă cere că nu ar trebui să aibă mai mult de 20-25 studenți, recomandabil fiind chiar și lucrul pe subgrupe.

În același timp, țin să precizez că mi se pare nejustificată și chiar dăunătoare tendința unor cadre de a înlocui lucrările la disciplinele anexe cu proiecte. Această situație poate fi înlînată nu numai în facultățile de construcții, ci și la facultățile altor institute din învățămîntul superior tehnic. Măsura de a se întocmi lucrări la disciplinele anexe este întemeiată, întrucît studenții își pot lărgi astfel sfera cunoștințelor de cultură tehnică. A adăuga însă la proiectele disciplinelor de profil, care stau la baza pregătirii viitorilor ingineri, proiecte ce constituie specialitatea altor facultăți ar însemna că în 5-10 ani să se ajungă la o supraîncărcare excesivă a studenților. Direcția generală de resort din minister cunoaște această problemă, o studiază încă și împărtășesc punctul de vedere în legătură cu oportunitatea și utilitatea unor măsuri concrete și eficiente. Sînt de părere că în fiecare se-

mestru trebuie să hotărîm cursurile de bază, nivelul la care să ridicăm pregătirea studenților respectivi și acestor cursuri să le corespundă și proiectele. Dacă în timpul facultății studentul are șase cursuri de specialitate de bază, să se prevadă în program șase proiecte. De altfel, o asemenea limitare și o mai judicioasă egalare a proiectelor ar spori eficiența lor în pregătirea studenților, care și-ar concentra eforturile spre realizarea unor proiecte de o mai bună calitate.

Diploma de inginer se acordă absolvenților facultății după ce promovează examenul de stat, care constă în susținerea unui proiect mai amplu. Cred că proiectul de diplomă nu poate îmbrăca o formă unică pentru toți studenții. În stabilirea temelor și în rezolvarea lor trebuie să se aibă în vedere două cerințe esențiale: prima — proiectul de diplomă al masei absolvenților să reflecte pregătirea lor pentru intrarea în practică, lucrările date să fie mai ample, dar nu prea îndepărtate de

ÎNVĂȚĂMÎNTUL SUPERIOR și cerințele progresului științei și tehnicii

ceea ce va constitui obiectul muncii curente ulterioare. Tendința de a se da teme de proiecte spectaculoase pentru toți studenții ar putea denatura vederile, gusturile și modul de lucru al viitorului inginer. A doua cerință — proiectul de diplomă poate fi dezvoltat pe teme cu caracter de cercetare și concepție nouă, în vederea inițierii mai timpurii a studenților în acest domeniu; asemenea teme trebuie limitate însă ca număr și repartizate numai acelor absolvenți care în timpul facultății au dovedit o pregătire satisfăcătoare și sigură în efectuarea lucrărilor curente.

Doresc încă să menționez aici că pe diploma de inginer apare doar nota de la proiectul de diplomă și examenul de stat. Consemnarea acestei singure note, independent de calificativele obținute de absolvent în perioada studiilor, poate duce la oarecari aprecieri neréaliste a pregătirii acestuia. Consider că problema calificativului de pe diploma și a modulului de stabilire a acestuia este încă susceptibilă de discuții și clarificări.

Probabil, unele aspecte ale problemei de mai sus există și în alte facultăți cu profil tehnic. Discutarea lor largă, completarea sugestiilor și traducerea lor în viață vor face fără îndoială că în munca actuală de importanță a formării de cadre ingineresti cursurile de profil să fie îmbunătățite, iar proiectele să cîștige un plus de eficiență.

Prof. dr. ing. MIHAIL HANGAN
Institutul de construcții din București

DISCUȚII

Scrisoare deschisă a Comitetului Central al Partidului Comunist al Uniunii Sovietice

Către organizațiile de partid, către toți comuniștii din Uniunea Sovietică

MOSCOVA (Agerpres). — TASS transmite textul integral al scrisorii deschise adresate de Comitetul Central al Partidului Comunist al Uniunii Sovietice organizațiilor de partid, tuturor comunistilor din Uniunea Sovietică. Scrisoarea deschisă este publicată în ziarul „Pravda” din 14 iulie.

Dragi tovarăși!

Comitetul Central al P.C.U.S. consideră necesar să vă adreseze o scrisoare deschisă pentru a-și expune poziția în probleme de cea mai mare importanță ale mișcării comuniste internaționale în legătură cu scrisoarea C.C. al P. C. Chinez din 14 iunie 1963.

Oamenii sovietici știu bine că partidul și guvernul nostru, exprimând voința întregului popor sovietic, nu-și cruță forțele pentru întărirea prieteniei frățesti cu popoarele tuturor țărilor socialiste, cu poporul chinez. Ne unește lupta comună pentru victoria comunismului, avem același țel, aceleași năzuințe și speranțe.

Timp de mulți ani, relațiile dintre partidele noastre au fost bune. Cu câțiva timp în urmă însă, între P. C. Chinez, pe de o parte, și P.C.U.S. și alte partide frățesti, pe de altă parte, au apărut divergențe serioase. În prezent, declarațiile și acțiunile conducătorii P. C. Chinez, care subminează coeziunea dintre partidele noastre, prietenia dintre popoarele noastre, provoacă o îngrijorare mereu crescândă Comitetului Central al P.C.U.S.

În ceea ce-l privește, C.C. al P.C.U.S. a făcut tot posibilul pentru înlăturarea divergențelor ivite, iar în luna ianuarie a.c. a propus încetarea polemicii deschise în cadrul mișcării comuniste pentru a discuta calm, în mod concret, problemele litigioase, pentru a le rezolva pe o bază principială, marxist-leninistă. Această propunere a P.C.U.S. a fost sprijinită călduros de toate partidele frățesti. Ulterior s-a ajuns la acordul cu privire la înțelegerea dintre reprezentanții P.C.U.S. și P. C. Chinez, care se desăfoară în prezent la Moscova.

C.C. al P.C.U.S. spera că tovarășii chinezi vor manifesta, ca și noi, bunăvoință și vor contribui la succesul înțelirii în interesul popoarelor noastre, în interesul întăririi unității mișcării comuniste. Spre regretul nostru, după ce se realizase deja înțelegerea cu privire la înțelegerea de la Moscova a reprezentanților P.C.U.S. și P. C. Chinez, fuseseră desemnate delegațiile și fuseseră stabilită data înțelirii, tovarășii chinezi, în loc să aducă în discuție, în timpul acestei înțelirii, divergențele existente, au considerat pe neașteptate că este posibil nu numai să expună fapți, în fața întregii lumi, vechile divergențe, ci și să formuleze noi acuzații împotriva P.C.U.S. și a altor partide comuniste. Aceasta și-a găsit expresie în publicarea scrisorii C.C. al P. C. Chinez din 14 iunie a.c., în care sînt interpretate arbitrar declarațiile constituente de la Moscova ale reprezentanților partidelor comuniste și muncitorești, sînt denaturate cele mai importante teze ale acestor documente istorice. Scrisoarea C.C. al P. C. Chinez conține atacuri nefondate, calomnioase, împotriva partidului nostru și a altor partide comuniste, împotriva hotărîrilor Congreselor al XX-lea, XXI-lea și XXII-lea, împotriva Programului P.C.U.S.

După cum știți din declarația C.C. al P.C.U.S., publicată în ziarul „Pravda” din 19 iunie a.c., luînd cunoștință de scrisoarea, Prezidiul C.C. al P.C.U.S. a ajuns la concluzia că publicarea scrisorii C.C. al P. C. Chinez din 14 iunie, în presa sovietică, era contraindicată în acel moment. Firește că publicarea scrisorii ar fi necesitat un răspuns public din partea noastră, ceea ce ar fi dus la ascuțirea în continuare a polemicii și la ațitarea pasiunilor și, prin aceasta, la înrăutățirea relațiilor dintre partidele noastre. Publicarea scrisorii C.C. al P. C. Chinez era cu atât mai inoportună, cu cât urma să aibă loc înțelirea reprezentanților P.C.U.S. și P. C. Chinez, al cărei scop, după părerea noastră, este ca, prin examinarea într-o atmosferă tovarășească a divergențelor existente, să se contribuie la o mai bună înțelegere între cele două partide ale noastre în probleme de cea mai mare importanță ale evoluției mondiale contemporane, la crearea unei atmosfere favorabile pregătirii și organizării unei consfățiri a reprezentanților tuturor partidelor comuniste și muncitorești.

Totodată, Prezidiul Comitetului Central al P.C.U.S. a considerat necesar să facă cunoscută membrilor C.C. al P.C.U.S. și tuturor participanților la Plenară scrisoarea C.C. al P. C. Chinez și i-a informat, de asemenea, despre esența divergențelor dintre conducerea P. C. Chinez, pe de o parte, și P.C.U.S. și alte partide marxist-leniniste, pe de altă parte.

Plenara Comitetului Central, în hotărîrea adoptată în unanimitate, a aprobat intru totul activitatea politică a Prezidiului C.C. al P.C.U.S., a primului secretar al C.C. al P.C.U.S., președintele Consiliului de Miniștri al U.R.S.S., tovarășii N. S. Hrușciov, pentru întărirea continuă a coeziunii forțelor mișcării comuniste mondiale precum și toate acțiunile și măsurile concrete întreprinse de Prezidiul C.C.

al P.C.U.S. în relațiile cu Comitetul Central al Partidului Comunist Chinez.

Plenara C.C. al P.C.U.S. a însărcinat Prezidiul C.C. ca, la înțelirea cu reprezentanții P. C. Chinez, să promoveze neabătut linia Congreselor al XX-lea, XXI-lea și XXII-lea ale partidului nostru, care a fost aprobată la consfățuirile reprezentanților partidelor comuniste și formulată în cele două Declarații, confirmată pe deplin de vîlă și de evoluția evenimentelor internaționale. Respingînd categoric ca nefondate și calomnioase atacurile C.C. al P. C. Chinez împotriva partidului nostru și a altor partide comuniste, împotriva hotărîrilor Congreselor al XX-lea, XXI-lea și XXII-lea, împotriva Programului P.C.U.S., plenara Comitetului Central, exprimînd voința întregului nostru partid, a declarat că este gata și hotărîtă să promoveze în mod consecvent linia îndreptată spre coeziunea partidelor frățesti, spre biruirea divergențelor existente. Plenara a declarat că și de aci înainte partidul nostru va năzuși spre întărirea unității, pe baza principiilor marxism-leninismului și ale Internaționalismului socialist, a prieteniei frățesti între P.C.U.S. și P. C. Chinez, în interesul luptei pentru cauza noastră comună.

Din păcate, evenimentele din ultimul timp au arătat că tovarășii chinezi interpretează în felul lor reținerea manifestată de noi. Năzuința noastră sinceră de a evita ascuțirea polemicii în cadrul mișcării comuniste este interpretată de ei aproape ca o intenție de a ascunde comunistilor, poporului sovietic, concepțiile conducătorilor chinezi. Luînd răbdarea noastră drept slăbiciune, tovarășii chinezi, contrar normelor în relațiile prietenești dintre țările socialiste frățesti, au început în mod tot mai insistent și mai perseverent să difuzeze ilegal la Moscova și în alte orașe ale Uniunii Sovietice scrisoarea C.C. al P. C. Chinez din 14 iunie, tipărită în limba rusă într-un tiraj de masă. Fără a se mulțumi cu atât, tovarășii chinezi au început să popularizeze și să difuzeze intens în întreaga lume această scrisoare și alte documente îndreptate împotriva partidului nostru, nedîndu-se în lături de la folosirea în acest scop a unor edituri și agenții imperialiste.

Lucrurile se agravează, deoarece atunci cînd Ministerul Afacerilor Externe al U.R.S.S. a atras atenția ambasadorului R. P. Chinez în Uniunea Sovietică că asemenea acțiuni, care încalcă grosolan suveranitatea statului nostru, sînt inadmisibile, reprezentanții chinezi nu numai că nu le-au pus capăt, dar au declarat în mod demonstrativ că consideră că fiind dreptul lor să difuzeze în continuare scrisoarea în U.R.S.S.

La 7 iulie, după ce la Moscova începuse deja înțelirea, la Pekin a fost organizat un mare miting la care persoane oficiale au salutată ca pe niște eroi pe lucrătorii chinezi expulzați din Uniunea Sovietică pentru răspîndirea ilegală a unor materiale conținînd atacuri împotriva partidului nostru și guvernului sovietic. Ațitînd în rîndul poporului frate chinez sentimente și stări de spirit neprietenești față de U.R.S.S., persoanele oficiale chineze au încercat din nou la miting să dovedească că ar avea dreptul de a încalca suveranitatea statului nostru și normele relațiilor internaționale. La 10 iulie, C.C. al P. C. Chinez a dat publicității o nouă declarație, în care justifică aceste acțiuni și, de fapt, vrea să-și aroge dreptul de a se amesteca în treburile interne ale Uniunii Sovietice, lucru pe care, firește, guvernul sovietic nu-l va admite niciodată. Asemenea acțiuni duc în mod inevitabil numai la încordarea relațiilor și pot aduce numai prejudicii.

La 13 iulie, partidul nostru a fost atacat din nou, în articolul de fond al ziarului „Jenminjibao”, interpretîndu-se într-o lumină falsă faptul că presa sovietică n-a publicat scrisoarea din 14 iunie a C.C. al P. C. Chinez.

Acțiunile vădit neprietenești ale conducătorilor P. C. Chinez, tendința lor perseverentă de a adînci polemica în mișcarea comunistă internațională, denaturarea cu bună știință a pozițiilor partidului nostru, interpretarea greșită a motivelor pentru care ne-am abținut temporar de la publicarea ei, ne determină să dăm publicității scrisoarea C.C. al P. C. Chinez din 14 iunie 1963 și să facem o apreciere asupra acestui document.

Oricine va citi scrisoarea C.C. al P. C. Chinez va vedea, dincolo de frazele răsunaătoare despre unitate și coeziune, atacuri neprietenești, calomnioase, împotriva partidului nostru și a Țării Sovietice, tendința de a minimaliza importanța istorică a luptei poporului nostru pentru victoria comunismului în U.R.S.S., pentru triumful păcii și socialismului în întreaga lume. Cîte acuzații fățișe și ascunse la adresa P.C.U.S. și a Uniunii Sovietice conține acest document! Autorii scrisorii își permit născociri nedemne, jignitoare pentru comunistii despre „trădarea intereselor întregului proletariat internațional și ale popoarelor întregii lumi”, despre „abaterea de la marxism-leninism și de la internaționalismul proletar”, fac aluzii la „lăștăritate în fața imperialiștilor”, vorbesc des-

Ziarul nostru a publicat, la 4 aprilie a.c., în rezumat, scrisoarea din 30 martie a Comitetului Central al P.C.U.S. adresată Comitetului Central al P. C. Chinez.

La 25 iunie, „Scinteia” a informat cititorii asupra celor 25 de probleme cuprinse în scrisoarea de răspuns din 14 iunie adresată de Comitetul Central al P. C. Chinez Comitetului Central al P.C.U.S. și intitulată „Propuneri privind linia generală a mișcării comuniste internaționale”.

Asa cum s-a anunțat, ziarul „Pravda” din 14 iulie a publicat scrisoarea deschisă a Comitetului Central al Partidului Comunist al Uniunii Sovietice către organizațiile de partid, către toți comuniștii din Uniunea Sovietică, în legătură cu scrisoarea Comitetului Central al Partidului Comunist Chinez din 14 iunie.

În cele ce urmează, publicăm textul integral al scrisorii deschise a C.C. al P.C.U.S. și textul integral al scrisorii C.C. al P. C. Chinez, din 14 iunie.

pre „un pas înapoi în evoluția istorică” și chiar despre „dezarmarea organizatorică și morală a proletariatului și a tuturor oamenilor muncii”, echivalentă cu „serviciul în vederea restaurării capitalismului” în țara noastră. Cum de se încumetă să vorbească așa despre partidul marele Lenin, despre patria socialismului, despre poporul care a înfăptuit primul în lume revoluția socialistă, a salvat marea țară de cuceriri în cele mai crîncene încercări cu imperialismul internațional și cu contrarevoluția internă, dă dovadă de minuni de eroism și abnegație în lupta pentru construirea comunismului, îndeplinindu-și cinstit datoria internaționalistă față de omenii mușcii din întreaga lume?

I

De aproape jumătate de secol, Țara Sovietică, sub conducerea partidului comunist, luptă pentru triumful ideilor marxism-leninismului în numele libertății și fericirii oamenilor muncii de pe întregul pămînt. Din primele zile ale existenței statului sovietic, cînd la conducerea țării noastre se afla marele Lenin, și pînă în ziua de astăzi, poporul nostru a acordat și acordă un urias ajutor dezinteresat tuturor popoarelor care luptă pentru eliberarea lor de sub jugul imperialismului și colonialismului, pentru construirea unei vieti noi.

În istoria universală nu au existat exemple ca o țară să acorde un ajutor de asemenea proporții altor țări pentru dezvoltarea economiei, științei și tehnicii lor. Solidaritatea frățească a poporului sovietic, a partidului nostru a fost simțită din plin de oamenii muncii din China, de comunistii chinezi, atît în perioada luptei lor revoluționare pentru eliberarea patriei lor, cît și în anii construirii socialismului. Imediat după constituirea Republicii Populare Chineză, guvernul sovietic a încheiat cu guvernul Chinei populare Tratatul de prietenie, alianță și asistență mutuală, care este un puternic mijloc pentru a da ripostă atacurilor imperialismului, un factor de întărire a păcii în Extremul Orient și în întreaga lume.

Poporul sovietic a împărțit și generozitate fraților săi chinezi întreaga sa experiență îndelungată de construire a socialismului, realizările sale în domeniul științei și tehnicii. Țara noastră a acordat și acordă un ajutor considerabil la dezvoltarea economiei Chinei populare. Cu ajutorul activ al Uniunii Sovietice, China populară a construit 198 de întreprinderi, secții și obiective industriale, înzestrate cu utilajul cel mai modern. Cu sprijinul țării noastre, în China au fost create noi ramuri industriale ca industria de automobile, de tractoare, de avioane și altele. Uniunea Sovietică a transmis R. P. Chinez peste 21 000 de documentații tehnico-științifice complete, printre care peste 1 400 de proiecte de mari întreprinderi. Am acordat în permanență ajutor Chinei pentru întărirea apărării țării și pentru crearea unei industrii moderne de apărare. În instituțiile de învățămînt superior sovietice, în întreprinderile noastre, au fost pregătii mii de specialiști și muncitori chinezi. Uniunea Sovietică continuă să acorde și acum sprijin tehnic Republicii Populare Chineză pentru construirea a 88 de întreprinderi și obiective industriale. Spunem toate acestea nu pentru a ne lăuda, ci numai pentru că în ultimul timp conducătorii P. C. Chinez caută să minimalizeze importanța ajutorului sovietic; iar noi nu uităm că Uniunea Sovietică, la rîndul său, a primit din R. P. Chineză mărfuri de care avea nevoie.

Pînă nu de mult încă, conducătorii chinezi vorbeau mult și pe bună dreptate despre prietenia popoarelor Chinei și Uniunii Sovietice, despre unitatea dintre P.C.U.S. și P. C. Chinez, dădeau o înaltă prețuire ajutorului sovietic, îndemneau să se învețe din experiența Uniunii Sovietice.

În anul 1957, tov. Mao Tze-dun a spus: „Poporul chinez, în cursul luptei de eliberare națională, s-a bucurat de simpatia și sprijinul frățesc al poporului sovietic. După victoria revoluției chineze, Uniunea Sovietică acordă, de asemenea, un urias ajutor multilateral cauzei construirii socialismului în China. Poporul chinez nu va uita niciodată toate acestea”.

Nu putem decît să regretăm că conducătorii chinezi au început să le uite. Partidul nostru, toți oamenii sovietici s-au bucurat de succesele marele popor chinez în construirea vietei noi și au fost

(Continuare în pag. IV-a)

Scrisoarea Comitetului Central al Partidului Comunist Chinez adresată Comitetului Central al P.C.U.S.

apărarea hotărîtă a principiilor revoluționare ale Declarațiilor din 1957 și 1960.

Numai urmînd cu strictețe învățăturile revoluționare ale marxism-leninismului și calea generală a Revoluției din Octombrie este posibilă o înțelegere justă a principiilor revoluționare ale celor două Declarații și o atitudine justă față de ele.

(2) Care sînt principiile revoluționare ale celor două Declarații? Ele pot fi rezumate după cum urmează:

Muncitorii din toate țările, uniți-vă; muncitorii din întreaga lume, uniți-vă cu popoarele și țările oprimate; împotriviți-vă imperialismului și reacțiunii din toate țările; luptați pentru pace mondială, eliberare națională, democrație populară și socialism; întăriți și dezvoltăți lagărul socialist; pas cu pas, aduceți revoluția proletară mondială la victoria deplină; creați o lume nouă fără imperialism, fără capitalism și fără exploatarea omului de către om.

Aceasta este, după părerea noastră, linia generală a mișcării comuniste internaționale în etapa actuală.

(3) Această linie generală izvorăște din situația internațională reală, privită în ansamblu, și dintr-o analiză de clasă a contradicțiilor fundamentale din lumea contemporană și este îndreptată împotriva strategiei globale contrarevoluționare a imperialismului american.

Această linie generală este linia creării unui front larg unit de luptă împotriva imperialismului și forțelor reacționare în frunte cu S.U.A., front al cărui nucleu îl constituie lagărul socialist și proletariatul internațional; este o linie care ridică cu îndrăzneală masele, dezvoltă forțele revoluționare, cîștigă de partea sa forțele de mijloc și izolează forțele reacționare.

Această linie generală este o linie de luptă revoluționară hotărîtă a popoarelor tuturor țărilor și de ducere pînă la capăt a revoluției proletare mondiale, și de asemenea linia cea mai eficientă în lupta împotriva imperialismului și în apărarea păcii mondiale.

Dacă linia generală a mișcării comuniste internaționale este redusă în mod unilateral la „coexistență pașnică”, „întrecere pașnică” și „treccere pașnică”, aceasta înseamnă încălcarea principiilor revoluționare ale Declarațiilor din 1957 și 1960, renunțarea la misiunea istorică a revoluției proletare mondiale și abaterea de la învățătura revoluționară a marxism-leninismului.

Linia generală a mișcării comuniste internaționale trebuie să reflecte legea generală a evoluției istoriei mondiale. Luptele revoluționare ale proletariatului și ale popoarelor din diverse țări trec prin etape diferite și toate au caracteristicile lor proprii, dar ele nu pot ieși din cadrul legii generale a evoluției istoriei mondiale. Linia generală trebuie să scoată în evidență direcția de bază a luptelor revoluționare ale proletariatului și popoarelor din toate țările.

Elaborînd linia și politica sa specifică, pentru fiecare partid comunist sau muncitoresc este cît se poate de important să adere la principiul îmbinării adevărului universal al marxism-leninismului cu practica concretă a revoluției și construcției în propria țară.

(4) La definirea liniei generale a mișcării comuniste internaționale, punctul de plecare îl constituie analiza concretă de clasă a situației politice și economice mondiale în ansamblul ei și a situației internaționale reale, adică a contradicțiilor fundamentale din lumea contemporană.

Dacă se evită o analiză concretă de clasă, se la la întimplare un anumit fenomen superficial și se trag concluzii subiective și neltemetale, nu se poate ajunge la concluzii juste cu privire la linia generală a mișcării comuniste internaționale, ci se va aluneca inevitabil pe o cale cu totul diferită de cea a marxism-leninismului.

Care sînt contradicțiile fundamentale din lumea contemporană? Marxism-leninismul susține invariabil că ele sînt: contradicția dintre lagărul socialist și lagărul imperialist; contradicția dintre proletariat și burghezie în țările capitaliste; contradicția dintre țările oprimate și imperialism; și

contradicțiile dintre țările imperialiste și dintre grupările capitalului monopolist. Contradicția dintre lagărul socialist și lagărul imperialist este o contradicție între două sisteme sociale fundamentale opuse, socialismul și capitalismul. Ea este, fără îndoială, foarte ascuțită. Dar marxism-leninismul nu trebuie să privească contradicțiile din lume ca constînd doar din contradicția dintre lagărul socialist și lagărul imperialist.

Raportul de forțe pe plan internațional s-a schimbat și a devenit din ce în ce mai favorabil socialismului și tuturor popoarelor și țărilor oprimate din lume și cît se poate de nefavorabil imperialismului și reacționarilor din toate țările. Totuși, contradicțiile enumerate mai sus există încă în mod obiectiv.

Aceste contradicții și luptele la care dau

naștere sînt legate între ele și se influențează reciproc. Nimeni nu poate anula nici una din aceste contradicții fundamentale sau să substituie în mod subiectiv una din ele tuturor celorlalte.

Este inevitabil ca aceste contradicții să dea naștere la revoluții populare, singurele care le pot rezolva.

(5) În problema contradicțiilor fundamentale din lumea contemporană trebuie respinse următoarele puncte de vedere greșite:

a) punctul de vedere care șterge conținutul de clasă al contradicției dintre lagărele socialist și imperialist și nu vede această contradicție ca fiind o contradicție între statele ale dictaturii proletariatului și statele ale dictaturii capitaliștilor monopolisti;

b) punctul de vedere care recunoaște doar contradicția dintre lagărele socialist și imperialist, neglijînd sau subestimînd totodată contradicțiile dintre proletariat și burghezie în lumea capitalistă, între popoarele oprimate și imperialism, între țările imperialiste și între grupările capitalului monopolist, precum și luptele la care dau naștere aceste contradicții;

c) punctul de vedere care susține, în ce privește lumea capitalistă, că contradicția dintre proletariat și burghezie poate fi rezolvată fără revoluția proletară în fiecare țară și că contradicția dintre popoarele oprimate și imperialism poate fi rezolvată fără revoluția popoarelor oprimate;

d) punctul de vedere care negă faptul că dezvoltarea contradicțiilor inerente lumii capitaliste contemporane duc în mod inevitabil la o nouă situație în care țările imperialiste sînt angajate într-o luptă intensă, și care susține că contradicțiile dintre țările imperialiste pot fi îmădoace, sau chiar eliminate, prin „acorduri internaționale între marile monopoluri”;

e) punctul de vedere care susține că contradicția dintre cele două sisteme mondiale, cel socialist și cel capitalist, va dispărea în mod automat în cursul „întrecerii economice”, că în mod automat se va întimpla la fel cu celelalte contradicții fundamentale pe plan mondial o dată cu dispariția contradicției dintre cele două sisteme, și că va apare „o lume fără războaie”, o lume nouă a „colaborării generale”.

Este evident că aceste puncte de vedere greșite duc inevitabil la o politică greșită și dăunătoare și, în consecință, la eşecuri și pierderi de un fel sau altul pentru cauza popoarelor și a socialismului.

(6) Raportul de forțe între imperialism și socialism a suferit o schimbare fundamentală de la cel de-al doilea război mondial încoace. Principiul indicat al acestei schimbări este faptul că astăzi în lume nu există doar o singură țară socialistă, ci o serie de țări socialiste, formînd puternicul lagăr socialist, și că popoarele care au pășit pe calea socialismului numără astăzi nu două sute de milioane, ci un miliard sau o treime din populația lumii.

Lagărul socialist este vîlstarul luptelor proletariatului internațional și al oamenilor muncii. El aparține proletariatului internațional și oamenilor muncii din întreaga lume, ca și popoarelor din țările socialiste.

Popoarele țărilor lagărului socialist, proletariatul internațional și oamenii muncii din întreaga lume cer în primul rînd ca toate partidele comuniste și muncitorești din lagărul socialist:

— să adere la linia marxist-leninistă și să ducă o politică internă și externă justă, marxist-leninistă;

— să întărească dictatura proletariatului și alianța dintre muncitori și țărani în frunte cu proletariatul și să ducă pînă la capăt revoluția socialistă pe fronturile economice, politice și ideologice;

— să promoveze inițiativa și capacitatea creatoare a maselor largi, să desăfoare construcția socialistă în mod planificat, să dezvolte producția, să îmbunătățească nivelul de trai al popoarelor și să întărească apărarea națională;

— să întărească unitatea lagărului socialist pe baza marxism-leninismului și să sprijine alte țări socialiste pe baza internaționalismului proletar;

— să se împotrivescă politicii imperialiste de agresiune și război și să apere pacea mondială;

— să se împotrivescă politicii anticomuniste, antipopulare și contrarevoluționare a reacționarilor din toate țările; și

— să ajute luptele revoluționare ale claselor și popoarelor asuprite din lume.

Toate partidele comuniste și muncitorești din lagărul socialist au datoria față de popoarele lor, față de proletariatul internațional și oamenii muncii din întreaga lume, să satisfacă aceste cereri.

Îndeplinind aceste cereri, lagărul socialist va exercita o influență hotărîtătoare asupra cursului istoriei omenirii.

Tocmai din acest motiv, imperialiștii și reacționarii încearcă necontenit și în toate felurile să influențeze politica internă și externă a țărilor lagărului socialist, să submineze lagărul socialist și să zdrobească unitatea țărilor socialiste și îndeosebi

(Continuare în pag. VI-a)

Scrisoare deschisă a Comitetului Central al Partidului Comunist al Uniunii Sovietice

(Urmare din pag. III-a)

mindri de ele. Luind cuvîntul la recepția festivă de la Pekin cu prilejul celei de-a X-a aniversări a Republicii Populare Chineze, tovarășul N. S. Hrușciov a spus: „Eroicul și harnicul popor chinez, sub conducerea gherosului său partid comunist, a demonstrat de ce este capabil un popor cînd ia puterea în propriile sale mâini... În prezent, toți recunosc succesele poporului chinez, ale Partidului Comunist Chinez. Popoarele Asiei și Africii vîd pe care anume cale, în condițiile cărei orînduirii, se pot dezvoltă într-adevăr talentele, forțele creatoare ale popoarelor, cînd anume poporul își poate manifesta în toată amploarea uriașă sa forță constructivă”.

Așa au stat lucrurile pînă cînd conducătorii chinezi au început să se abată de la linia comună a mișcării comuniste mondiale. În aprilie 1960, tovarășii chinezi și-au manifestat deschis divergențele cu mișcarea comunistă mondială, dînd publicității o culegere de articole intitulată „Trăiască leninismul!” în această culegere, bazată pe denaturări, teze ciușite și greșit interpretate ale unor lucrări leniniste cunoscute, erau cuprinse teze îndreptate de fapt împotriva bazelor Declarației consfătuirii de la Moscova din anul 1957, care a fost semnată, în numele P. C. Chinez, de tov. Mao Tze-dun, împotriva politici leniniste de coexistență pașnică a statelor cu orînduirii sociale diferite, împotriva posibilității de a se preîntîmpina războiul mondial în epoca contemporană, împotriva folosirii atât a căii pașnice, cît și a celei nepașnice de dezvoltare a revoluțiilor socialiste. Conducătorii P. C. Chinez au început să impună concepțiile lor tuturor partidelor frățești. În iunie 1960, în timpul sesiunii Consiliului general al Federației Sindicale Mondiale, ale cărei lucrări s-au desfășurat la Pekin, conducătorii chinezi au convocat, fără a înconștiența conducerile partidelor frățești, o consfătuire a reprezentanților unor partide care se aflau atunci la Pekin și au dezlîntat o critică fatisă la adresa poziției P.C.U.S. și a altor partide marxist-leniniste, a Declarației adoptate de Consfătuirea de la Moscova din 1957. În afară de aceasta, tovarășii chinezi au pus în discuție divergențele lor cu P.C.U.S. și cu alte partide frățești la tribuna deschisă a unei organizații fără de partid.

Aceste acțiuni ale conducătorii P. C. Chinez au provocat o îngrijorare serioasă în rîndul partidelor frățești. Tînînd seama de aceasta, la Consfătuirea de la București a partidelor comuniste din anul 1960 s-a încercat să se discute cu conducătorii P. C. Chinez divergențele ivite. Reprezentanții a 50 de partide comuniste și muncitorești au făcut o critică tovarășească concepțiilor și acțiunilor conducătorilor chinezi și i-au chemat să revină pe calea unității și colaborării cu mișcarea comunistă internațională, conform principiilor Declarației de la Moscova. Din păcate, conducătorii P. C. Chinez a nesocotit ajutorul tovarășesc, a continuat să promoveze linia sa greșită și să adăncască divergențele sale cu partide frățești.

Străduindu-se să împiedice o asemenea evoluție a evenimentelor, C.C. și P.C.U.S. a propus să aibă loc tratative cu Comitetul Central al Partidului Comunist Chinez. Aceste tratative au avut loc în septembrie 1960 la Moscova. Dar nici atunci nu s-a reușit să se înfiute divergențele ivite din cauză că delegația P. C. Chinez a refuzat cu încăpăținare să asculte părerea unui partid frățesc. La Consfătuirea reprezentanților celor 81 de partide comuniste și muncitorești care a avut loc în noiembrie 1960, majoritatea absolută a partidelor frățești a reînnoșit vederile și concepțiile greșite ale conducătorii P. C. Chinez. Delegația chineză la această consfătuire și-a apărut cu încăpăținare concepțiile sale deosebite și a semnat Declarația numai după ce s-a ivit pericolul izbucnirii ei totale. Acum a devenit absolut evident că, pînă la semnarea Declarației din 1960, conducătorii P. C. Chinez nu au făcut decât să manevreze. Cîrînd după Consfătuire, ei au reluat propagandă în favoarea liniei lor, folosind ca purtător de cuvînt conducerea Partidului Muncii din Albania. În spatele partidului nostru, ei au desfășurat o campanie împotriva C.C. și P.C.U.S. și a guvernului sovietic.

În octombrie 1961, C.C. și P.C.U.S. a făcut noi încercări de a normaliza relațiile cu P. C. Chinez. Tovarășii N. S. Hrușciov, F. R. Kozlov, A. I. Mikolai au avut convorbiri cu tovarășii Ciu En-lai, Pin Cijen și cu alți conducători sosiți la Congresul al XXII-lea al P.C.U.S. Tov. N. S. Hrușciov a expus amănunțit delegației chineze poziția C.C. și P.C.U.S. în problemele principale discutate la Congresul al XXII-lea, a subliniat dorința noastră neabătută de a întări prietenia și colaborarea cu Partidul Comunist Chinez.

În scrisorile sale din 22 februarie și 31 mai 1962, C.C. și P.C.U.S. a atras atenția C.C. și P.C. Chinez asupra consecințelor periculoase pe care le poate avea pentru cauza noastră comună slăbirea coeziunii mișcării comuniste. Am propus atunci tovarășilor chinezi să ia măsuri pentru a nu da imperialismului posibilitatea de a folosi în interesul lor dificultățile ivite în relațiile sovieto-chineze. C.C. și P.C.U.S. a propus de asemenea să se ia măsuri mai eficiente în probleme ca schimbul de infor-

ducătorii P. C. Chinez opun linia lor proprie orientării comune a mișcării comuniste, năzuiesc să-i impună dictatul lor, concepțiile lor profund greșite în problemele fundamentale ale contemporaneității.

II

Care este esența divergențelor dintre P. C. Chinez, pe de o parte, și P.C.U.S., mișcarea comunistă internațională, pe de altă parte? Această întrebare și-o pune, fără îndoială, oricine ia cunoștință de scrisoarea C.C. și P. C. Chinez din 14 iunie.

La prima vedere, multe teze din această scrisoare pot provoca nedumerire: la drept vorbind, cu cine discută în contradictoriu tovarășii chinezi? Există oare comunisti care să obiecteze, de pildă, împotriva revoluției socialiste, sau care nu consideră de datoria lor să lupte împotriva imperialismului, să sprijine mișcarea de eliberare națională? De ce formulează cu atîta insistență conducerea P. C. Chinez asemenea teze?

Se poate pune și o asemenea întrebare: de ce nu putem fi de acord în multe probleme importante cu pozițiile expuse în scrisoarea tovarășilor chinezi? Să luăm, de pildă, o asemenea problemă fundamentală cum este războiul și pacea. În scrisoarea sa, C.C. și P. C. Chinez vorbește despre pace și despre coexistența pașnică.

Esența chestiunii constă în faptul că, pornind o campanie împotriva pozițiilor partidelor marxist-leniniste în probleme fundamentale ale contemporaneității, tovarășii chinezi atribuie în primul rînd P.C.U.S. și altor partide marxist-leniniste concepții pe care ele nu le-au formulat niciodată, care le sînt străine; în al doilea rînd, ei se străduiesc ca, prin recunoașterea în vorbe a unor formule și teze luate din documentele mișcării comuniste, să-și mascheze concepțiile greșite și pozițiile nejuste. A te pronunța fatis împotriva luptei popoarelor pentru pace, împotriva coexistenței pașnice a statelor cu orînduirii sociale diferite, împotriva dezarmării etc. ar însemna să-ți demaști propriile poziții în fața comunistilor din întreaga lume, a popoarelor iubitoare de pace și să-ți îndepărtezi de tine. De aceea, cu cît polemica merge mai departe, cu cît iese mai mult la iveală slăbiciunea poziției conducătorii P. C. Chinez, cu atît mai insistent recurge ea la un asemenea camuflaj. Dacă nu am ține seama de acest procedeu al tovarășilor chinezi, din afară s-ar putea crede chiar că discuția a căpătat un caracter scolastic, că ar fi vorba de formulări izolate departe de problemele vitale.

În realitate însă, în centrul discuției se află probleme care afectează interesele vitale ale popoarelor. Acestea sînt problemele războiului și păcii, problema rolului și dezvoltării sistemului mondial socialist, sint problemele luptei împotriva ideologiei și practicii „cultului personalității”, sint problemele strategiei și tacticii mișcării muncitorești mondiale și ale luptei de eliberare națională.

Aceste probleme au fost ridicate de viața însăși, de transformările profunde petrecute în țările socialiste, în întreaga lume, de schimbările care au avut loc în ultimii ani în raportul de forțe dintre socialism și imperialism, de noile posibilități ale mișcării noastre. Mișcarea comunistă a trebuit să le dea un răspuns și i-a dat, elaborînd linia generală în funcție de condițiile și cerințele etapei contemporane a evoluției mondiale.

După părerea unanimă a partidelor comuniste, în această privință a avut un rol uriaș Congresul al XX-lea al P.C.U.S. care a deschis o etapă nouă în dezvoltarea întregii mișcări comuniste. Această apreciere a fost înscrisă în Declarațiile din 1937 și 1960 — documente elaborate în colectiv de partidele comuniste, care au formulat linia politică comună a mișcării comuniste în epoca contemporană.

În opoziție cu aceasta, conducătorii P. C. Chinez promovează acum altă linie. Poziția lor se deosebește tot mai mult de linia comună a mișcării comuniste în problemele fundamentale.

Aceasta se referă în primul rînd la problema războiului și păcii.

În aprecierea problemelor războiului și păcii, în abordarea rezolvării lor, nu pot exista nici un fel de neclarități și reticente, deoarece este vorba de soarta popoarelor, de viitorul întregii omeniri. C.C. și P.C.U.S. consideră de datoria sa să spună partidului și poporului, cu toată sinceritatea, că în problemele războiului și păcii între conducerea P. C. Chinez, pe de o parte, și noi și mișcarea comunistă mondială, pe de altă parte, au apărut divergențe principale fundamentale. Esența acestor divergențe constă în abordarea opusă a unor probleme de cea mai mare însemnătate, ca posibilitatea preîntîmpinării unui război mondial termonuclear, coexistența pașnică a statelor cu orînduirii sociale diferite, interdependența dintre lupta pentru pace și dezvoltarea mișcării revoluționare mondiale.

Partidul nostru, în hotărîrile congreselor al XX-lea și al XXII-lea, mișcarea comunistă mondială, în cele două declarații, au pus în fața comunistilor, ca sarcină primordială, lupta pentru pace, preîntîmpinarea unei catastrofe termonucleare mondiale. Apreciem în mod realist raportul de forțe din lume și tragem de aici concluzia că deși natura imperialismului nu s-a schimbat și primejdia izbucnirii unui război nu a fost înlăturată, în condițiile actuale, forțele păcii, al căror bastion principal este puternica comunitate a statelor socialiste, pot preîntîmpina, prin eforturi unite, un nou război mondial.

Apreciem, de asemenea, în mod lucid schimbarea calitativă, radicală, a mijloacelor de duce a războiului și, prin urmare, eventualele sale consecințe. Arma racheto-nucleară crează la mijlocul secolului nostru a schimbat vechile concepții despre război. Această armă are o forță de distrugere fără precedent. Este suficient să spunem că explozia unei singure bombe termonucleară puternice deosebite puterea de explozie a tuturor mijloacelor de luptă folosite în toate războaiele precedente, inclusiv în primul și în cel de-al doilea război mondial. Și au fost acumulate multe mii de asemenea bombe!

Au oare comunistii dreptul să ignoreze această primejdie? Trebuie oare să spunem poporului întregul adevăr despre urmările unui război termonuclear? Considerăm că, indiscutabil, trebuie s-o facem. Aceasta nu poate exercita o influență „paralizantă” asupra maselor, așa cum afirmă tovarășii chinezi Dimpotrivă, adevărul despre războiul modern mobilizează voința și energia maselor în lupta pentru pace, împotriva imperialismului, sursa primejdiei de război.

Sarcina istorică a comunistilor este de a organiza și de a conduce lupta popoarelor pentru preîntîmpinarea unui război mondial termonuclear.

Preîntîmpinarea unui nou război mondial este o sarcină pe deplin realistă și realizabilă. Congresul al XX-lea al partidului nostru a tras concluzia de cea mai mare importanță că în timpurile noastre nu există o inevitabilitate fatală a războaielor între state. Această concluzie nu este rodul unor bune intenții, ci este rezultatul unei analize realiste, strict științifice, a raportului forțelor de clasă pe arena mondială. El se bazează pe forța gigantică a socialismului mondial. Concepțiile noastre în această problemă sint împărțite de întreaga mișcare comunistă mondială. „Războiul mondial poate fi preîntîmpinat”, încă înaintea victoriei depline a socialismului pe pămînt, capitalismul menținîndu-se într-o parte a lumii, se va ivi posibilitatea reală de a exclude războiul mondial din viața societății”, se subliniază în Declarație.

Sub această Declarație se află și semnătura tovarășilor chinezi. Dar care este poziția conducătorii P. C. Chinez? Ce pot însemna tezele cărora ea le face propagandă: nu se poate pune capăt războiului atît timp cît există imperialismul, coexistența pașnică este o iluzie, ea nu este un principiu general al politicii externe a țărilor socialiste, lupta pentru pace împiedică lupta revoluționară?

Aceste teze înseamnă că tovarășii chinezi se opun liniei generale a mișcării comuniste mondiale în problemele războiului și păcii. Ei nu cred în posibilitatea preîntîmpinării unui nou război mondial, subapreciază forțele păcii și socialismului și supraapreciază forțele imperialismului, ignorează de fapt mobilizarea maselor populare la lupta împotriva primejdiei de război.

Reiese că tovarășii chinezi nu cred în capacitatea popoarelor din țările socialiste, a clasei muncitoare internaționale, a tuturor forțelor democratice și iubitoare de pace de a zădărnici planurile ațîțătoare ale războiului și de a obține pacea pentru generația noastră și pentru generațiile viitoare. Ce se ascunde după frazeologia revoluționară sfîrșitoare a tovarășilor chinezi? Neîncrederea în forța clasei muncitoare, în capacitatea ei revoluționară, neîncrederea atît în posibilitatea coexistenței pașnice, cît și în victoria proletariului în lupta de clasă. În lupta pentru preîntîmpinarea războiului se unesc toate forțele iubitoare de pace. Ele sint diferite în ceea ce privește componența de clasă și interesele de clasă, dar le poate uni lupta pentru pace, pentru preîntîmpinarea războiului, deoarece bomba atomică nu ține seamă de principiul de clasă — ea nimiceste tot ce intră în sfera acțiunii sale distrugătoare.

A păși pe calea propusă de tovarășii chinezi înseamnă a îndepărta masele populare de partidele comuniste care, prin lupta lor perseverentă și curajoasă pentru pace, au cucerit simpatia popoarelor.

În conștiința maselor largi, socialismul și pacea sint în prezent de nedespărțit!

Tovarășii chinezi subapreciază în mod evident întregul pericol al unui război termonuclear. „Bomba atomică este un tîgru de hirtie”, ea „nu este nicidecum îngrozitoare”, afirmă ei. Principalul ar consta, chipurile, în a se pune capăt cît mai repede imperialismului, dar pe ce cale, cu ce pierderi se va obține aceasta, este o problemă, chipurile, secundară. Pentru cine este secundară, dacă ni se permite să întrebăm? Pentru sutele de milioane de oameni condamnați la pieire în cazul dezlîntării unui război termonuclear? Pentru statele care ar fi șterse de pe fața pămîntului încă din primele ore ale unui asemenea război?

Nimeni, nici chiar statele mari, nu au dreptul să se joace cu soarta a milioane de oameni. Merită să fie condamnați cei care nu vor să depună eforturi pentru a exclude războiul mondial din viața popoarelor, pentru a preîntîmpina exterminarea în masă a oamenilor și distrugerea valorilor civilizației umane. În scrisoarea C.C. și P. C. Chinez din 14 iunie se vorbește mult despre „jertfe inevitabile”, chipurile, în numele revoluției. Unii conducători chinezi cu munci de răspundere au vorbit, de asemenea, despre posibilitatea de a sacrificia sute de milioane de oameni în război. „Popoarele victorioase, se afirmă în culegerea „Trăiască leninismul!” aprobată de C.C. și P. C. Chinez, vor crea într-un ritm extrem de rapid, pe ruinele imperialismului dispă-

rut, o civilizație de o mie de ori superioară celei din orînduirea capitalistă, își vor construi un viitor cu adevărat minunat”.

Fie-ne permis să-l întrebăm pe tovarășii chinezi dacă își dau seama ce fel de „ruine” ar lăsa în urma lui un război mondial rachetonuclear.

Comitetul Central al P.C.U.S. — și sîntem convinși că în această privință ne sprijină în unanimitate întregul nostru partid, întregul popor sovietic — nu poate să împărțesească concepțiile conducătorii chineze referitoare la crearea „unei civilizații de o mie de ori superioară” pe cadavrele a sute de milioane de oameni. A asemenea concepții sint în totală contradicție cu ideile marxism-leninismului.

Fie-ne permis să-l întrebăm pe tovarășii chinezi: ce mijloc propun ei pentru distrugerea imperialismului? Sîntem întru totul pentru distrugerea imperialismului și a capitalismului. Nu numai că credem în pieirea inevitabilă a capitalismului, dar facem totul pentru ca acest lucru să fie înfiptuit pe calea luptei de clasă, și cît mai repede. Cine trebuie să soluționeze această problemă istorică? În primul rînd, clasa muncitoare în frunte cu avangarda sa — partidul marxist-leninist, poporul muncitor din fiecare țară.

Tovarășii chinezi propun altceva. Ei afirmă deschis: „Pe ruinele imperialismului dispărut”, cu alte cuvinte ca rezultat al declanșării războiului, „va fi construit un viitor minunat”. Dacă am împărții acest punct de vedere, atunci, firește, principiul coexistenței pașnice, lupta popoarelor pentru consolidarea păcii n-ar mai avea nici o valoare. Noi nu putem păși pe o asemenea cale aventuristă: ea este în contradicție cu esența marxism-leninismului.

Toată lumea știe că, în condițiile actuale, un război mondial ar fi un război termonuclear. Imperialiștii nu vor accepta niciodată să părăsească de bunăvoie scena, să intre de bunăvoie în mormînt, fără a folosi mijloacele extreme pe care le au la dispoziție.

Probabil că acei oameni care numesc arma termonucleară „tîgru de hirtie” nu-și dau pe deplin seama de forța de distrugere a acestei arme. Noi ținem seama de ea în mod lucid. Noi înșine fabricăm arma termonucleară și am produs-o în cantități suficiente. Ne este bine cunoscută forța ei de distrugere. Iar dacă imperialismul va declanșa un război împotriva noastră, mina noastră nu va tremura cînd va trebui să facă uz împotriva agresorului de această armă îngrozitoare dar dacă nu ne vor ataca, noi nu vom face primul uz de această armă.

Marxist-leniniștii luptă pentru asigurarea unei păci tractice, nu cîștind-o de la imperialism, ci unind partidele revoluționare marxist-leniniste, unind clasa muncitoare din toate țările, unind popoarele care luptă pentru libertate și pentru independența lor națională, bizuindu-se pe forța economică și capacitatea de apărare a țărilor socialiste.

Am vrea să-l întrebăm pe tovarășii chinezi care propun construirea viitorului minunat pe ruinele lumii vechi dispărute într-un război termonuclear: s-au sfîșit în această problemă cu clasa muncitoare din țările unde stăpînește imperialismul? Clasa muncitoare din țările capitaliste le-ar fi răspuns cu siguranță: vă rugăm noi oare să declanșăm un război și, lichidîndu-l pe imperialism, să distrugeți țările noastre? Monopoliștii și imperialiștii reprezintă doar un număr relativ mic de oameni, marea majoritate a populației țărilor capitaliste o formează clasa muncitoare, țărînimea muncitoare și intelectuali muncitoare. Bomba atomică nu ține seama unde este un imperialism și unde sint oamenii muncii — ea explodează pe o anumită suprafață și de aceea pentru un monopolist ar fi exterminați milioane de muncitori. Clasa muncitoare, oamenii muncii îi vor întreba pe asemenea „revoluționari”: ce drept aveți voi să rezolvați în locul nostru problemele existenței noastre și ale luptei noastre de clasă? Și noi sîntem pentru socialism, dar vrem să-l cucerim pe calea luptei de clasă, nu prin declanșarea unui război mondial termonuclear.

Acest mod al tovarășilor chinezi de a pune problema poate să provoace bănuiala legitimă că aici nu mai este vorba de abordarea de pe poziții de clasă a luptei pentru nimicirea capitalismului, ci de o totul altă scopuri. Dacă sub ruinele lumii vechi vor fi îngropați atît exploataorii cît și exploații, cine va mai crea „viitorul minunat”?

În această ordine de idei noi putem să nu atragem atenția că tovarășii chinezi, în locul poziției internaționale de clasă, exprimate în chemarea „Proletari din toate țările, uniți-vă!”, fac o propagandă intensă lozincii lipsite de conținut de clasă „Vîntul dinspre Răsărit bate mai tare decît vîntul dinspre Apus”.

În problemele revoluției socialiste, partidul nostru se situează cu fermitate pe pozițiile de clasă marxist-leniniste, considerînd că în fiecare țară revoluția este înfiptuită de clasa muncitoare, de poporul muncitor, fără amestec militar din afară. Firește, este indiscutabil că dacă imperialiștii demenți vor dezlînta totuși un război, popoarele vor mătura și vor înmormînta capitalismul. Dar comunistii, care reprezintă popoarele și sint adevărații luptători pentru umanismul socialist, sint chemați să facă totul pentru a nu admite un nou război mondial în care ar pieri sute de milioane de oameni.

Nici un partid căruia îi sint într-adevăr scumpe interesele poporului nu poate să nu-și dea seama de răspunderea sa în lupta pentru preîntîmpinarea unui nou război mondial, pentru asigurarea coexis-

tenței pașnice a statelor cu orînduirii sociale diferite.

Exprimînd linia partidului nostru, tov. N. S. Hrușciov a spus: „Războaie de eliberare vor exista atîta timp cît va exista imperialismul, atîta timp cît va exista colonialismul. Acestea sint războaie revoluționare. Asemenea războaie sint nu numai admisiibile, dar chiar inevitabile, deoarece colonialiștii nu acordă de bună voie independența popoarelor. De aceea, popoarele își pot cuceri libertatea și independența numai prin luptă, inclusiv prin lupta armată”. Uniunea Sovietică acordă cel mai larg sprijin mișcării de eliberare națională. Toată lumea cunoaște ajutorul real pe care l-a acordat țara noastră popoarelor din Vietnam, Egipt, Irak, Algeria, Yemen, poporului cuban și altor popoare.

Partidul Comunist al Uniunii Sovietice a proclamat principiul leninist al coexistenței pașnice drept linie generală a politicii externe sovietice și îl urmează neabătut. Începînd din anul 1953 și îndeosebi după Congresul al XX-lea al P.C.U.S., politica noastră de pace a devenit considerabil mai activă, influența ei asupra întregii evoluții a relațiilor internaționale în interesul maselor populare a crescut.

Tovarășii chinezi susțin că noi am porni de la premisa că noțiunea de „coexistență pașnică” epuizează principiile relațiilor noastre nu numai cu țările imperialiste, ci și cu țările socialiste și cu țările care s-au eliberat recent de sub jugul colonial. Ei știu bine că nu-i deloc așa, că noi am fost primii care am proclamat principiul prieteniei și înfrățirii tovarășești drept cel mai important principiu în relațiile dintre țările socialiste și fi respectăm ferm și consecvent, că noi acordăm un ajutor multilateral și prin toate mijloacele popoarelor care s-au eliberat. Și totuși din anumite motive, ei consideră că e avantajos pentru ei să prezinte toate acestea într-o lumină complet denaturată.

Lupta diră a Uniunii Sovietice pentru pace și securitate internațională, pentru dezarmarea generală și totală, pentru înlăturarea rămășițelor celei de-al doilea război mondial, pentru rezolvarea pe calea tratativelor a tuturor problemelor internaționale litigioase a dat roade. Prestigiul țării noastre în întreaga lume este mai mare ca oricînd, situația noastră internațională este mai trainică decît oricînd. Dar totuși acest lucru puterile economice și militare mereu crescînde a Uniunii Sovietice, a celorlalte țări socialiste, politicii lor externe de pace.

C.C. și P.C.U.S. declară că noi am promovăm, promovăm și vom promova politica leninistă de coexistență pașnică a statelor cu orînduirii sociale diferite. Partidul nostru consideră că aceasta este datoria sa atît față de poporul sovietic, cît și față de popoarele din celelalte țări. A asigura pacea înseamnă a contribui în modul cel mai eficient la consolidarea sistemului socialist și, prin urmare, la creșterea influenței lui asupra întregii evoluții a luptei de eliberare, asupra procesului revoluționar mondial.

Deosebirea profundă dintre concepțiile P.C.U.S. și ale altor partide marxist-leniniste, pe de o parte, și cele ale conducătorii P. C. Chinez, pe de altă parte, în problemele războiului, păcii și coexistenței pașnice s-a manifestat în mod deosebit de grăitor în perioada crizei din Marea Caribilor din anul 1962. A fost o criză internațională acută: niciodată omenirea n-a fost atît de aproape de pragul unui război termonuclear ca în luna octombrie a anului trecut.

Tovarășii chinezi afirmă că în perioada crizei din Marea Caribilor noi am săvîrșit, chipurile, o greșală „aventuristă”, amplasînd rachete în Cuba, iar ulterior, cînd am evacuat rachetele din Cuba, „am capitulat”, chipurile, în fața imperialismului american.*

Afirmățiile de acest fel sint în totală contradicție cu faptele.

Cum s-au petrecut lucrurile în realitate? C.C. și P.C.U.S. și guvernul sovietic au avut la dispoziție date incontestabile care demonstau că era cît pe aci să înceapă o agresiune armată a imperialismului S.U.A. împotriva Cubei. Ne-am dat destul de limpede seama că pentru rezolvarea agresiunii, pentru apărarea eficientă a revoluției cubane este nevoie de măsurile cele mai hotărîte. Blesmele și avertismentele, chiar dacă sint denumite „avertismente serioase” și sint repetate de 250 de ori, nu au efect asupra imperialiștilor.

Pornind de la necesitatea de a apăra revoluția cubană, guvernul sovietic și guvernul Cubei s-au căzut de acord să amplaseze rachete în Cuba, deoarece acesta era singurul mijloc real de preîntîmpinarea a agresiunii imperialismului american. Amplasarea de rachete în Cuba însemna că un atac împotriva ei ar fi întîmpinat o ripostă în întreaga istorie, și-au dat seama că dacă vor întreprinde o invazie militară în Cuba, vor primi drept răspuns o lovitură zdrobitoare pe teritoriul lor.

Întrucît nu era vorba pur și simplu de un conflict între S.U.A. și Cuba, ci de o ciocnire între două din cele mai mari puteri nucleare, criza din regiunea Mării Caribilor s-ar fi transformat dintr-o criză

* Asemenea afirmații sint cuprinse în articolul de fond al ziarului „Enminjibao” din 8 martie 1963. „Despre Declarația Partidului Comunist din S.U.A.”.

(Continuare în pag. V-a)

Scrisoare deschisă a Comitetului Central al Partidului Comunist al Uniunii Sovietice

(Urmare din pag. IV-a)

locală într-o criză mondială. Apăruse pericolul real al unui război mondial termonuclear.

În situația creată existau două ieșiri: a face locul „turbaților” (astfel sînt denumiți reprezentanții cei mai agresivi și mai reacționari ai imperialismului american) și a pași pe calea declanșării unui război mondial termonuclear sau, folosind posibilitățile create prin aducerea rachetelor, a lua toate măsurile pentru a se cădea de acord asupra rezolvării pașnice a crizei care izbucnise și a nu admite agresiunea împotriva Republicii Cuba.

Am ales, după cum se știe, a doua cale și sîntem convinși că am procedat just. Sîntem convinși că întregul nostru popor gîndește la fel. Oamenii sovietici au demonstrat nu o dată prin fapte că știu să se aplece, că știu să aplece cauza revoluției, cauza socialismului. Și nimeni nu știe mai bine decît ei cită durere și suferință pricinuite de un război, cu cîte nenorociri și jertfe trebuie să plătească popoarele.

Înțelegerea cu privire la retragerea armelor racheți ca răspuns la angajamentul guvernului S.U.A. de a nu întreprinde o invazie în Cuba și de a-1 reține de la aceasta pe aliații lor, lupta eroică a poporului cuban, sprijinul de care s-a bucurat el din partea popoarelor iubitoare de pace au permis zădărnicierea planurilor acelor cercuri ultraaventuriste ale imperialismului american care erau gata să nu țină seama de nimic. Drept rezultat, a putut fi apărată Cuba revoluționară și salvată pacea.

Tovarășii chinezi consideră drept „poziție imperialistă” declarația noastră că și guvernul Kennedy a dat dovadă de o anumită înțelepciune, de o atitudine realistă în cursul crizei cubane. Cred ei oare în mod serios că toate guvernele burgheze, în toate acțiunile lor sînt lipsite de orice înțelepciune?

Datorită poziției curajoase și clarvăzătoare a U.R.S.S., fermității și stăpînirii de sine a eroicului popor cuban, a guvernului său, forțele socialismului și păcii au demonstrat că sînt în stare să pună frîu forțelor agresive ale imperialismului, să împună adevăratul războiului pacea. Aceasta a fost o mare victorie a politicii rațiunii, a forțelor păcii și socialismului, o înfrîngere a forțelor imperialismului, a politicii aventurilor militare.

Ca urmare a acestui fapt, Cuba revoluționară duce o viață pașnică și, sub conducerea Partidului unit al revoluției socialiste și a conducătorului poporului cuban, tovarășul Fidel Castro Ruz, construiește socialismul.

După ce s-a ajuns la o înțelegere cu președintele Statelor Unite ale Americii și prin aceasta a început lichidarea crizei din regiunea Mării Caraibilor, tovarășii chinezi s-au dat în mod deosebit la jîgniri și defăimări la adresa Uniunii Sovietice, încercînd să demonstreze că imperialismul nu trebuie crezuți în nici un caz pe cuvînt.

Trăim într-un secol în care există două lumi, două sisteme: socialismul și imperialismul. Ar fi absurd să se creadă că toate problemele care se ivesc inevitabil în relațiile dintre țările acestor sisteme trebuie să fie rezolvate numai prin forțele armelor, excluzîndu-se orice tratative și acorduri. În cazul acesta războaiele n-ar mai conține. Sîntem împotriva acestei concepții.

Tovarășii chinezi încearcă să dovedească că în nici un caz nu trebuie să se dea crezare imperialismului, că acesta ne vor înșela neapărat. Dar aici nu-l vorba deloc de încredere, ci de un calcul lucid. Din momentul lichidării crizei din regiunea Mării Caraibilor au trecut opt luni, și guvernul S.U.A. își ține cuvîntul: nu s-a produs nici o invazie în Cuba. Și noi ne-am luat angajamentul de a scoate rachetele din Cuba și l-am îndeplinit.

Nu trebuie să uităm însă că ne-am luat un angajament și față de poporul cuban: dacă imperialismul din S.U.A. își vor cădea cuvîntul și vor invada teritoriul Cubei, vom veni în ajutorul poporului cuban. Orice om cu mîntea sănătoasă înțelege bine că în cazul unei invazii a imperialismului americani, noi vom veni în ajutorul poporului cuban de pe teritoriul sovietic tot așa cum l-am fi venit în ajutor de pe teritoriul cuban. Este adevărat că în cazul acesta rachetele s-ar afla mai mult timp în zbor, dar aceasta nu ar reduce din precizia cu care își nimeresc ținta.

Atunci de ce perseverează tovarășii chinezi în a nesocoti că înșiși conducătorii revoluției cubane apreciază politica guvernului Uniunii Sovietice ca o politică de solidaritate frățească și de adevărat internaționalism? Ce-l nemulțumesc pe conducătorii chinezi? Poate faptul că s-a reușit să se preîntîmpine o invazie în Cuba și să se împiedice dezlănțuirea unui război mondial?

Dar care a fost linia de conduită a conducătorii P. C. Chinez în perioada crizei din zona Mării Caraibilor? În acest moment critică, tovarășii chinezi au opus liniei realiste și terme a guvernului sovietic o poziție proprie. Călușindu-se după anumite concepții proprii, aparte, ei au concentrat focul criticii nu atît împotriva imperialismului agresiv al S.U.A., cît împotriva P.C.U.S. și a Uniunii Sovietice.

Conducerea P. C. Chinez, care pînă a-

tunci demonstra că imperialismul poate să dezlănțuie în orice clipă un război mondial, în momentul de cea mai mare răspundere a adoptat o poziție de critic, iar nu aceea de aliat și tovarăș de luptă. În acele zile nimeni nu a suzit din partea conducătorilor chinezi declarații cu privire la acțiunile lor practice în apărarea revoluției cubane. În loc de aceasta, conducătorii chinezi au încercat în mod vădit să agraveze situația, și așa acută, din regiunea Mării Caraibilor, au aruncat vreasuri în focul mornit al conflictului.

Adevărata poziție a conducerii P. C. Chinez în problemele războiului și păcii se manifestă foarte elocvent în subaprecierea totală, ba mai mult — în ignorarea conștientă a luptei pentru dezarmare. Tovarășii chinezi obiectează chiar și împotriva ridicării de către comunisti a acestei probleme, permițîndu-și să se refere la marxism-leninism și încercînd în fel și chip să demonstreze pe de o parte „imposibilitatea”, iar pe de altă parte inutilitatea dezarmării. Jonglînd cu citate, ei încearcă să dovedească că dezarmarea generală ar fi posibilă numai în condițiile victoriei depline a socialismului pe pămînt.

Trebue oare marxisti să stea cu mîinile în sîn și să aștepte victoria socialismului pe pămînt, cînd lumea se sufocă în ghearele curselor înarmărilor, cînd imperialismul, acumulînd rezerve de arme nucleare, amenință să împingă omenirea în prăpastia unui război mondial?

Nu, aceasta ar fi o pasivitate criminală în fața imperativului vremii.

Acest adevăr l-au înțeles de mult toți adevărații marxist-leninisti care sînt conștienți de răspunderea lor în fața popoarelor și care au dus vreme de mulți ani și vor duce și pe viitor o luptă hotărîtă și perseverentă pentru dezarmarea generală și totală, pentru încetarea experiențelor cu arma nucleară și pentru interzicerea ei.

Luptînd pentru pace, lansînd lozincă dezarmării generale, noi pornim de la interesele vitale ale popoarelor, ținem seama de situația reală și nu închidem ochii în fața greutăților. Firește, imperialismul face totul pentru a tîrîgăna și submina o înțelegere cu privire la dezarmare, acest lucru le este avantajos. Cu ajutorul curselor înarmărilor, el se îmbogățește și cultivă frica în rîndul maselor populare din țările capitaliste. Dar trebuie oare să plutim în direcția curentului, să facem jocul imperialismului și să renunțăm la mobilizarea tuturor forțelor în lupta pentru asigurarea păcii, pentru dezarmare?

Nu. A proceda astfel ar însemna să capitulezi în fața forțelor agresive, în fața militaristilor și a imperialismului. Noi considerăm că clasa muncitoare, oamenii muncii din toate țările pot obliga guvernele imperialiste să accepte dezarmarea, să preîntîmpine războiul. Pentru aceasta este necesar ca ei să-și dea seama de forța lor, să-și stringă rîndurile.

Forțelor imperialismului și războiului trebuie să li se opună forța organizată a clasei muncitoare mondiale. Ea dispune în prezent de avantajul că se bazează pe forța materială, pe capacitatea de apărare a țărilor socialiste, care se opun imperialismului. Au trecut de mult timpurile dominației absolute a imperialismului. Situația s-a schimbat radical și în comparație cu primele decenii după Revoluția din Octombrie, cînd țara noastră era singură și era incomparabil mai slabă decît în prezent. În zilele noastre, raportul de forțe pe arena mondială este cu totul altul. De aceea, a te situa în prezent pe punctul de vedere al inevitabilității războiului înseamnă a manifesta nelăcredere în forțele socialismului, a cădea pradă demădeții și defetismului.

Se poate afirma la infinit că războiul este inevitabil, prezentînd un asemenea punct de vedere ca manifestare a „revoluționarismului”. În realitate, un asemenea mod de a pune problema ogîndește doar nelăcredere în forțele proprii, frica de imperialism.

În lagărul imperialismului există încă forțe puternice care se opun dezarmării. Dar tocmai pentru a obliga aceste forțe să bată în retragere trebuie strîmțat împotriva lor mînia popoarelor, ele trebuie obligate să îndeplinească voința popoarelor.

Popoarele doresc dezarmarea și sînt convinse că tocmai comunistii sînt avangarda și organizatorii luptei popoarelor pentru atingerea acestui tel.

Lupta noastră pentru dezarmare nu este un procedeu tactic. Noi dorim sincer dezarmarea. Și în această privință ne afirmăm întru totul pe pozițiile marxism-leninismului. Încă F. Engels arăta la sfîrșitul secolului trecut că dezarmarea este posibilă și o denumea „garanția păcii”. În vremurile noastre, lozincă dezarmării a fost formulată pentru prima dată ca sarcină practică de V. I. Lenin. Iar primele propuneri sovietice de dezarmare totală sau parțială au fost făcute încă în anul 1922 la Conferința de la Geneva. Aceasta se întîmpla pe timpul vieții lui Lenin, iar propunerile de dezarmare au fost formulate de el.

Lupta pentru dezarmare este factorul cel mai important de preîntîmpinare a războiului, este o luptă eficientă împotriva imperialismului. În această luptă, la-

gărul socialist are de partea sa majoritatea absolută a omenirii.

Tovarășii chinezi au formulat lozincă „luptei cu tăsup împotriva tăsupului”, opunînd-o politicii celorlalți țări socialiste îndreptată spre destinderea situației internaționale și încetarea „războiului rece”. În realitate, o asemenea lozincă dă apă la moară politicii imperialiste de „echilibristică în pragul războiului”, îi ajută pe adepții curselor înarmării. Se creează impresia că conducătorii P. C. Chinez consideră avantajoasă menținerea și agravarea încordării internaționale. Îndeecebi în relațiile dintre U.R.S.S. și S.U.A. Ei consideră, peșemne, că Uniunea Sovietică trebuie să răspundă provocărilor cu provocări, să cadă în capcanele pe care le întind „turbații” din lagărul imperialist, să primească provocarea imperialismului la înfrîngere în aventurism și agresiune, adică la întrecere nu pentru asigurarea păcii, ci pentru declanșarea războiului.

A pași pe o asemenea cale înseamnă a pune în pericol pacea și securitatea popoarelor. Comunistii, cărora le sînt scumpe interesele popoarelor, nu vor pași niciodată pe o asemenea cale.

Lupta pentru pace, pentru înfăptuirea principiilor coexistenței pașnice a statelor cu orînduirii sociale diferite constituie una dintre cele mai importante forme ale luptei popoarelor împotriva imperialismului, împotriva noilor războaie pe care el le pregătește, împotriva acțiunilor agresive ale imperialismului în țările coloniale, împotriva bazelor militare ale imperialismului de pe teritoriile altor țări, împotriva curselor înarmărilor etc. Aceasta este o luptă în interesul clasei muncitoare, al tuturor oamenilor muncii și, în acest sens, ea este o luptă de clasă.

Partidul nostru, toate partidele frățești își amintesc și se călăuzesc în activitatea lor de concluda Declarației că lupta împotriva primejiei unui nou război mondial trebuie desfășurată fără a aștepta ca bombele atomice și cu hidrogen să înceapă să cadă. Aceasta luptă trebuie desfășurată acum, sporînd eforturile zi de zi. Principalul este să-1 înfrîngem la timp pe agresori, să preîntîmpinăm războiul, să nu-l lași să izbucnească. A lupta astăzi pentru pace înseamnă a menține cea mai ascuțită vigilență, a demasca neobosit politica imperialismului, a urmări cu atenție unelțile și mașinațiile atîștorilor la război, a ridica mînia sfîntă a popoarelor împotriva celor care urmează linia războiului, a întări organizarea tuturor forțelor iubitoare de pace, a intensifica neconștient acțiunile energice ale maselor în apărarea păcii, a întări colaborarea cu toate statele neinteresate în noi războaie.

Lupta pentru pace și pentru coexistență pașnică slăbește frontul imperialismului, izolează cele mai agresive cercuri ale acestuia de masele populare, ajută lupta revoluționară a clasei muncitoare și lupta de eliberare națională a popoarelor.

Lupta pentru pace, pentru coexistență pașnică este organic legată de lupta revoluționară împotriva imperialismului. „În condițiile coexistenței pașnice — au proclamat cele 81 de partide comuniste în Declarația lor — se creează posibilități favorabile pentru desfășurarea luptei de clasă în țările capitaliste, a mișcării de eliberare națională a popoarelor din țările coloniale și dependente. La rîndul lor, succesele luptei de clasă revoluționare și ale luptei de eliberare națională contribuie la consolidarea coexistenței pașnice”.

În condițiile coexistenței pașnice au fost obținute în ultimii ani noi victorii importante în lupta de clasă a proletariatului și în lupta de eliberare națională a popoarelor, se dezvoltă cu succes procesul revoluționar mondial.

De aceea, a rupe lupta pentru coexistență pașnică a statelor cu orînduirii sociale diferite de lupta revoluționară împotriva imperialismului, colonialismului, pentru independență și socialism, a le opune una alteia, așa cum procedează tovarășii chinezi, înseamnă a reduce principiul coexistenței pașnice la vorbe goale, a-1 goli de conținutul real, a nesocoti de fapt necesitatea luptei hotărîte împotriva imperialismului, pentru pace și coexistență pașnică, ceea ce ar fi avantajos numai pentru imperialism.

În scrisoarea sa din 14 iunie, C.C. al P.C. Chinez învinuiește partidele comuniste că ele ar extinde coexistența pașnică a statelor cu orînduirii sociale diferite asupra relațiilor între exploatați și exploatați, între clasele asuprite și cele asupritoare, între masele de oameni ai muncii și imperialismul. Aceasta este într-adevăr o născocire monstruoasă și o calomnie la adresa partidelor frățești care conduc proletariatul în bătăliile lui de clasă împotriva capitalului și care sprijină întotdeauna lupta revoluționară și războiele drepte de eliberare împotriva imperialismului.

Conducătorii P. C. Chinez au argumente atît de slabe în lupta împotriva P.C.U.S. și a altor partide frățești încît sînt nevoiți să recurgă la tot felul de subterfugii. La început ei ne atribuie teze cu totul nefondate, născocite de ei înșiși, iar apoi încep să ne acuze, să lupte împotriva noastră, demascînd aceste teze. Exact așa stau lucrurile cu afirmațiile lor absurde că P.C.U.S. și alte partide frățești ar renunța, chipurile, la revoluție, ar înlocui lupta de clasă prin coexistență pașnică. La noi, în orice cerc de învățămînt politic se știe foarte bine că atunci cînd vorbim despre coexistență pașnică subînțelegem prin aceasta relațiile interstatale dintre țările socialiste și cele capitaliste. Principiul coexistenței pașnice, firește, nu se poate extinde în nici un fel asupra relațiilor dintre clasele antagoniste din interiorul statelor capitaliste, este inadmisibil de a-1

extinde asupra luptei clasei muncitoare împotriva burgheziei, pentru interesele sale de clasă, asupra luptei popoarelor înrobite împotriva colonialistilor. P.C.U.S. se pronunță hotărît împotriva coexistenței pașnice în domeniul ideologic. Acestea sînt adevăruri elementare și ar fi fost timpul ca toți cei ce se consideră marxist-leninisti să și le fi însușiți.

III

Există divergențe serioase între P. C. Chinez, pe de o parte, și P.C.U.S. și alte partide marxist-leniniste, pe de altă parte, în problema luptei împotriva consecințelor culturii personalității lui Stalin.

Conducătorii P. C. Chinez și-au asumat rolul de apărători ai culturii personalității, de propagatori ai ideilor greșite ale lui Stalin. Ei încearcă să impună altor partide rînduile, ideologia și morala, formele și metodele de conducere care au înflorit în perioada culturii personalității. Spunem deschis, că acest rol este de neînviat, că el nu aduce nici onoare, nici glorie. Nimeni nu va reuși să-1 împingă pe marxisti-leninisti, pe oamenii progresiști, pe clasele apărătoare ale culturii personalității.

Poporul sovietic, mișcarea comunistă internațională au apreciat la justa lor valoare curajul, îndrăzneala și principialitatea cu adevărat leninistă manifestate de partidul nostru, de comitetul său central în frunte cu tovarășul N. S. Hrușciov în lupta împotriva consecințelor culturii personalității.

Toți știu că partidul nostru a făcut acest lucru pentru a înlătura greaua povară care încătușa forțele puternice ale oamenilor muncii, pentru a accelera astfel dezvoltarea societății sovietice. Partidul nostru a făcut acest lucru pentru a purifica idealurile socialismului moștenite de la marele Lenin de abuzurile puterii personale și de samovolnicile care au înfînat aceste idealuri. Partidul nostru a făcut acest lucru pentru ca niciodată să nu se mai repete evenimentele tragice care au însoțit cultul personalității, pentru ca toți cei ce luptă pentru socialism să tragă învățăminte din experiența noastră.

Întreaga mișcare comunistă a înțeles just și a sprijinit lupta împotriva culturii personalității, strîin marxism-leninismului, și împotriva urmărilor sale dăunătoare. Cîndva și conducătorii chinezi o aprobau, ei vorbeau despre urașa importanță internațională a Congresului al XX-lea al P.C.U.S.

Deschizînd Congresul al VIII-lea al Partidului Comunist Chinez în septembrie 1956, tov. Mao Tze-dun a spus:

„Tovarășii sovietici, poporul sovietic au procedat după indicațiile lui Lenin. Într-o perioadă scurtă, ei au obținut succes strălucite. La Congresul al XX-lea al P.C.U.S. care a avut loc recent s-au elaborat, de asemenea, numeroase obiective politice juste, s-au condamnat lipsurile din cadrul partidului. Se poate afirma cu certitudine că munca lor va lua pe viitor o dezvoltare excepțională”.

În raportul politic al C.C. al P. C. Chinez, prezentat la Congres de tov. Liu Sao-ti, această apreciere a fost dezvoltată:

„Congresul al XX-lea al Partidului Comunist al Uniunii Sovietice, care a avut loc în februarie anul curent, este un eveniment politic de cea mai mare însemnătate, avînd o importanță mondială. Congresul a elaborat nu numai grandiosul plan al celui de-al VI-lea cîncinal și o serie întreagă de obiective politice de cea mai mare importanță, îndreptate spre dezvoltarea continuă a cauzei socialismului, și a condamnat cultul personalității care a avut urmări serioase în partid, dar a formulat și propuneri pentru dezvoltarea continuă a coexistenței pașnice și a colaborării internaționale, a adus o contribuție remarcabilă la cauza destinderii încordării internaționale”.

Tot la Congresul al VIII-lea al P. C. Chinez, tov. Den Siao-pin, în raportul cu privire la modificări în statutul partidului, a declarat:

„Leninismul cere ca în toate problemele de partid de mare importanță, hotărîrile să fie luate de un colectiv corespunzător, și nu de o singură persoană. Congresul al XX-lea al P.C.U.S. a explicat în mod convingător importanța deosebită a respectării neabătute a principiului conducerii colective și a luptei împotriva culturii personalității. Aceste explicații au exercitat o influență uriașă nu numai asupra P.C.U.S., ci și asupra celorlalte partide comuniste din toate țările lumii”.

În conșutul articol redacțional al ziarului „Jenminjibao” „Din nou despre experiența istorică a dictaturii proletariului” (decembrie 1956), tovarășii chinezi scriau:

„Congresul al XX-lea al Partidului Comunist al Uniunii Sovietice a dat dovadă de o hotărîre și un curaj urias în acțiunile de lichidare a culturii lui Stalin, de dezvoltare a greșelilor serioase ale lui Stalin și de lichidare a consecințelor greșelilor lui Stalin. În întreaga lume, marxist-leninisti și oamenii care simpatizează cu cauza comunismului sprijină eforturile Partidului Comunist al Uniunii Sovietice menite să îndrepte greșelile și doresc ca eforturile tovarășilor sovietici să fie încununat de un succes deplin”.

Așa și este.

Orice om obiectiv care va compara aceste declarații ale conducătorilor chinezi cu ceea ce se spune în scrisoarea C.C. al P. C. Chinez din 14 iunie se va convinge că ei au făcut o cotitură de 180 de grade în aprecierea Congresului al XX-lea al partidului nostru.

Sînt oare admisibile oscilațiile și sovă-

cătorii chinezi nu au avut în trecut divergențe cu C.C. al P.C.U.S. în aceste probleme principale, sau toate aceste declarații au fost false?

Se știe că practica este cel mai bun criteriu al adevărului.

Practica este cea care demonstrează în mod convingător ce rezultate remarcabile a avut pentru viața țării noastre înfăptuirea liniei congreselor al XX-lea, al XXI-lea și al XXII-lea ale P.C.U.S. În cei zece ani care s-au scurs din momentul cînd partidul nostru a făcut o cotitură radicală în direcția restabilirii principiilor și normelor leniniste ale vieții de partid, societatea sovietică a obținut rezultate cu adevărat mărețe în dezvoltarea economiei, în avîntul culturii, științei, în ridicarea bunăstării poporului, în întărirea capacității de apărare, în succesele politice externe.

A rămas pentru todeauna de domeniul trecutului atmosfera de teamă, suspiciune, nelăcredere care a înveninat viața poporului în perioada culturii personalității. Nu se poate nega faptul că omul sovietic a început să trăiască mai bine, să se bucure de binefacerile socialismului. Întrebați-1 pe muncitorii care a primit locuință nouă (și asemenea muncitorii sînt milioane), pe pensionarul cu bătrînețe asigurată, pe colhoznicul care cunoaște îndeustarea întrebății miile și miile de oameni care au suferit pe nedrept de pe urma reperiunilor din perioada culturii personalității și cărora li s-au redat libertatea și demnitatea, și veți afla ce înseamnă în realitate pentru omul sovietic victoria liniei leniniste a Congresului al XX-lea al P.C.U.S.

Întrebați-1 pe oamenii ai căror părinți au căzut victime ale reperiunilor din perioada culturii personalității ce înseamnă pentru ei recunoașterea faptului că tatii, mamele și frații lor au fost oameni cinstiți și că ei înșiși nu sînt socotii renegați de către societatea noastră, ci sînt fiți și fiice demne, cu drepturi depline ai patriei sovietice.

Orîndue ne-am arunca privirea — în industrie, agricultură, cultură, știință, artă — pretutindeni are loc un progres rapid. Navele noastre cosmice străbat acum spațiul universului și aceasta este, de asemenea, o confirmare strălucită a justetei liniei după care partidul nostru conduce poporul sovietic.

Firește, nu considerăm că în țara noastră s-a făcut totul pentru omul sovietic, pentru îmbunătățirea vieții lui. Oamenii sovietici își dau seama că realizarea acestui principiu depinde nu numai de dorința noastră. Trebuie să se construiască societatea comunistă să se creeze un belsug de bunuri materiale. De aceea, poporul nostru muncește dintr-un capăt la celălalt pentru a crea mai repede valori materiale și spirituale, pentru a apropia victoria comunismului. Toți pot constata că noi urmăm o linie justă, că vedem clar perspectivele dezvoltării noastre.

În programul P.C.U.S. este trasat planul concret al construcției comunismului. Prin realizarea lui se va asigura poporului sovietic cel mai înalt nivel de trai, se vor pune bazele trecerii treptate la principiul scump al comunismului — „de la fiecare după capacități, fiecărui după nevoi”.

Pentru oamenii sovietici este straniu și bizar să audă că tovarășii chinezi încearcă să ponească Programul P.C.U.S. — acest plan mareț al construirii societății comuniste.

Referîndu-se la faptul că partidul nostru proclamă drept sarcină a sa lupta pentru o viață mai bună a poporului, conducătorii P. C. Chinez fac aluzie la un fel de „îmburghezare” și „degenerare” a societății sovietice. După logica lor, dacă poporul umblă în opincii și mîncîncă zeamă lungă din strachina comună — asta înseamnă comunism, iar dacă omul muncii trăiește bine și vrea ca mîine să trăiască și mai bine, asta ar însemna aproape o restaurare a capitalismului!

Și vor să ne ofere această filozofie drept ultima descoperire a marxism-leninismului! Aceasta li demască complet pe autorii acestor „teorii” ca pe niște oameni care nu au încredere în forțele și capacitățile clasei muncitoare, care a luat puterea în mîinile ei și și-a creat statul său socialist.

Dacă ne adresăm istoriei țării noastre, Programului P.C.U.S. se poate vedea ușor de unde am pornit atunci cînd, sub conducerea lui Lenin, am luat puterea în mîinile noastre, și ce culmi a atins poporul sovietic. Tarea noastră s-a transformat într-o mare putere socialistă. În ce privește volumul producției industriale, Uniunea Sovietică ocupă primul loc în Europa și al doilea loc în lume, iar în cîrind va întrece S.U.A. și se va situa pe primul loc. Făuritorii tuturor victoriilor noastre sînt clasa muncitoare sovietică, țărănimii colhoznică sovietică, intelectualitatea sovietică.

Sîntem convinși că asemenea succese mărețe sînt în stare să obțină nu numai poporul sovietic, ci și popoarele celorlalte țări socialiste — trebuie numai să se asigure conducerea justă de către clasa muncitoare și țărănimii, trebuie ca cei care înfăptuiesc această conducere să gîndească realist și să adopte hotărîri care să permită ca forțele și energia oamenilor muncii să fie îndreptate pe o cale justă.

Încercînd să justifice cultul personalității, conducătorii chinezi au îngrămădit în scrisoarea lor raționamente foarte îndepărtate de marxism, despre lupta de clasă în U.R.S.S., despre principiile, chipurile greșite, ale Programului P.C.U.S. cu privire la statutul întregului popor și la partidul întregului popor.

Nu intenționăm să examinăm în mod amănunțit în prezenta scrisoare toate aceste argumente. Oricine citește scrisoarea C.C. al P. C. Chinez din 14 iunie își va da seama fără îndoială cît de neputin-

cioasă și cît de îndepărtate de viața poporului sovietic sînt raționamentele cuprinse în scrisoarea C.C. al P. C. Chinez. Sîntem dăscăliți că în societatea sovietică se mențin încă clase vrămășe, și de aceea se menține necesitatea dictaturii proletariului. Care sînt aceste clase? Din scrisoarea C.C. al P. C. Chinez se poate înțelege că este vorba de „trîntori burghezi”, „paraziți, speculanți, escroci, chiu-langhi, huligani, delapidatori”.

Nimic de zis, tovarășii chinezi au o concepție originală despre clase și lupta de clasă. De cînd aceste elemente parazitare sînt considerate o clasă? Și ce fel de clasă? Clasa chiu-langhiilor sau clasa huliganilor, clasa delapidatorilor, sau clasa paraziților? În nici o societate delictivă nu au constituit o clasă anume. Asta o știe pînă și un elev de școală. Desigur, nici în societatea socialistă aceste elemente nu formează o clasă. Ele sînt manifestări ale rămășitelor capitalismului.

Pentru a lupta împotriva acestor oameni nu este nevoie de dictatura proletariului. Statul întregului popor poate face față și face față pe deplin acestei sarcini. Din propria noastră experiență practică știm că lupta împotriva delictivității este cu atît mai eficientă cu cît este organizată mai bine munca educativă a organizațiilor de partid, sindicale și altor organizații obștești, cu cît este mai mare rolul opiniei publice, cu cît acționează mai bine miliția sovietică.

Nu se poate nega faptul că în prezent societatea sovietică este alcătuită din două clase principale — muncitorii și țărăni, precum și intelectualitatea, că nici o clasă a societății sovietice nu are o situație care să-i permită să exploateze alte clase. Dictatura este o noțiune de clasă; asupra cui propun tovarășii chinezi să se exercite dictatura proletariului în Uniunea Sovietică: asupra țărănimii colhoznică sau asupra intelectualității leșite din popor? Nu se poate să nu se țină seama că în societatea socialistă clasa muncitorilor și țărănimii s-au schimbat esențial, că deosebirea, hotarul dintre ele se șterg tot mai mult.

După victoria totală și definitivă a socialismului, clasa muncitoare își exercită rolul conducător nu prin dictatura proletariului. Clasa muncitoare rămîne și în condițiile construirii desfășurate a comunismului clasa cea mai înaintată a societății. Rolul ei de avangardă este determinat atît de situația sa economică, de faptul că este legată direct de cea mai înaltă formă de proprietate socialistă, cît și de faptul că ea are cel mai înalt grad de călire dobîndit în decenii de luptă de clasă și experiență revoluționară.

Tovarășii chinezi se referă la afirmația lui K. Marx că conținutul perioadei de trecere de la capitalism la comunism nu poate fi altul decît dictatura proletariului. Dar, spunînd aceasta, Marx avea în vedere comunismul ca un tot, ca o formație social-economică unică (al cărei prim stadiu este socialismul), la care nu se poate trece fără revoluție socialistă și fără dictatura proletariului. Există o serie de declarații ale lui V. I. Lenin în care se subliniază absolut clar că dictatura proletariului este necesară tocmai pentru a înfrînge rezistența claselor exploatatoare, pentru a organiza construcția socialistă pentru a asigura victoria socialismului — prima fază a comunismului. De aici reiese că după victoria socialismului, cînd în societate rămîn numai oameni ai muncii, clase prietene care și-au schimbat complet natura și nu mai ai pe cine să reprimi, dispăre necesitatea dictaturii proletariului.

Dacă extragem adevăratul conținut din grămada de raționamente pseudoteoretice, cuprinse în scrisoarea C. C. al P. C. Chinez în aceste probleme, ei constă în următoarele: tovarășii chinezi se pronunță împotriva liniei P.C.U.S. de dezvoltare a democrației socialiste, enunțată cu atîta forță în hotărîrile congreselor al XX-lea, al XXI-lea și al XXII-lea ale partidului nostru, în Programul P.C.U.S. Nu este de loc întîmplător că în ampla lor scrisoare nu s-a găsit loc nici măcar pentru a menționa dezvoltarea democrației în condițiile socialismului, în condițiile construirii comunismului.

Este greu să-ți dai seama pe deplin de motivele după care se călăuzesc tovarășii chinezi cînd apără cultul personalității. De fapt, pentru prima dată în istoria mișcării comuniste internaționale ne izbim de proslăvirea fătisă a culturii personalității. Trebuie menționat că, chiar în perioada în care cultul personalității înflorea în țara noastră, Stalin însuși a fost nevoit să renega în cuvinte această teorie mic-burgheză și a declarat că ea pornește de la socialiștii revoluționari.

Nu pot provoca decît uimire încercările de a se sprijini pe Marx și Lenin pentru a apăra ideologia culturii personalității. Oare tovarășii chinezi nu știu că, încă în perioada formării partidului nostru, Lenin a desfășurat o luptă uriașă împotriva teoriilor narodniciste despre eroi și gloată, că în timpul lui Lenin s-au aplicat metode de conducere cu adevărat colective în C.C. al partidului nostru și în statutul sovietic, că Lenin era un om neobișnuit de modest și bicula fără crutare cele mai neînsemnate manifestări de linguișire și slugănicie față de el?

Firește că lupta împotriva culturii personalității nu a fost considerată niciodată de partidul nostru sau de alte partide marxist-leniniste ca o negare a autorității conducătorilor de partid și de stat. P.C.U.S. a subliniat în repetate rînduri, inclusiv în congresele al XX-lea și al XXII-lea, că partidul pre

Scrisoarea Comitetului Central al P.C. Chinez adresată Comitetului Central al P.C.U.S.

(Urmare din pag. III-a)

unitatea dintre China și Uniunea Sovietică. Ei încearcă în mod invariabil acțiuni de infiltrare și subversiune în țările socialiste și nutresc chiar speranța deșartă de a distruge lagărul socialist.

Problema atitudinii juste față de lagărul socialist este o problemă principală, de cea mai mare importanță, care stă în fața tuturor partidelor comuniste și muncitorești.

Partidele comuniste și muncitorești înfăptuiesc astăzi sarcina unității și luptei proletare internaționale în condiții istorice noi. Cînd exista doar o singură țară socialistă și cînd această țară trebuia să facă față ostilității și amenințării tuturor imperialismilor și reacționarilor, deoarece urma de fermitate linia și politica justă marxist-leninistă, piatra de încercare — a internaționalismului proletar pentru fiecare partid comunist era dacă apăra sau nu cu hotărîre singura țară socialistă. Astăzi există un lagăr socialist compus din 13 țări, Albania, Bulgaria, China, Cuba, Cehoslovacia, Republica Democrată Germană, Ungaria, Republica Populară Democrată Coreeană, Mongolia, Polonia, România, Uniunea Sovietică și Republica Democrată Vietnam. În aceste condiții, piatra de încercare a internaționalismului proletar pentru fiecare partid comunist este dacă el apără sau nu cu hotărîre întregul lagăr socialist, dacă el apără sau nu unitatea tuturor țărilor acestui lagăr pe baza marxism-leninismului și dacă el apără sau nu linia și politica marxist-leninistă pe care trebuie să le urmeze țările socialiste.

Dacă cineva nu urmează linia și politica justă marxist-leninistă, nu apără unitatea lagărului socialist, cînd împotriva, creează încordare și dezbinare în cadrul acestuia, sau chiar urmează politica revisionistilor iugoslavi, încearcă să lichideze lagărul socialist sau ajută țările capitaliste să atace țările socialiste frățești, atunci acesta trădează interesele întregului proletariat internațional și ale popoarelor lumii.

Dacă cineva, mergînd pe urmele altora, apără linia și politica oportunistă greșită dusă de o anumită țară socialistă, în loc să susțină linia și politica marxist-leninistă justă pe care trebuie să o urmeze țările socialiste, apără politica divizării în loc să susțină politica unității, atunci acesta se abate de la marxism-leninism și de la internaționalismul proletar.

(7) Folosindu-se de situația creată după cel de-al doilea război mondial, imperialismii din S.U.A. au luat locul fasciștilor germani, italieni și japonezi și au încercat să înjghebeze un urias imperiu mondial cum nu a mai existat niciodată în trecut. Obiectivele strategice ale imperialismului S.U.A. au fost și sînt acapararea și dominarea zonei intermediare dintre Statele Unite și lagărul socialist, înăbușirea revoluțiilor popoarelor și țărilor asuprite, distrugerea țărilor socialiste și astfel supunerea tuturor popoarelor și țărilor lumii, inclusiv a aliaților lor, dominații și înrobiri de către capitalul monopolist din S.U.A.

După cel de-al doilea război mondial imperialismii americani au dus și duc o propagandă de război împotriva Uniunii Sovietice și a lagărului socialist. Această propagandă are două aspecte. În timp ce imperialismii din S.U.A. pregătesc în realitate un astfel de război, ei folosesc această propagandă și ca o perdea de fum pentru camuflarea asuprii popoarelor americane și a extinderii agresiunii lor împotriva restului lumii capitaliste.

Declarația din 1960 subliniază: „Imperialismul american a devenit cel mai mare exploator internațional” și „Rezumul principal al colonialismului contemporan sînt Statele Unite ale Americii”.

„Principala forță a agresiunii și războiului este imperialismul american” și „Mersul evenimentelor internaționale din ultimii ani a furnizat multe dovezi noi că imperialismul american este rezumul principal al reacțiilor mondiale, un jandarm internațional și un dușman al popoarelor din lumea întreagă”.

Imperialismul S.U.A. impune politica sa de agresiune și război în întreaga lume, dar rezultatul va fi contrar celui scontat — el nu va face decît să grăbească trezirea popoarelor din toate țările și revoluțiile acestora.

Imperialiștii din S.U.A. au ridicat împotriva lor popoarele din lumea întreagă și au ajuns să fie încercuți de ele. Proletariatul internațional trebuie și poate să unească toate forțele care pot fi unite. Să se folosească de contradicțiile interne din lagărul dușman și să creeze cel mai larg front unit împotriva imperialismilor americani și a lăchelilor lor.

Linia realiste și justă constă în legarea soartei popoarelor și întregii omeniri de unitatea și lupta proletariatului mondial de unitatea și lupta popoarelor din toate țările.

Dimpotriva a nu face nici o deosebire între dușmani, prieteni și noi înșine și a lega soarta popoarelor și omenirii de colaborarea cu imperialismul american înseamnă a duce oamenii pe o cale greșită. Evenimentele din ultimii cîțiva ani au subterat această iluzie.

(8) Diferitele tipuri de contradicții existente în lumea contemporană sînt concentrate în regiuni vaste ale Asiei, Africii și Americii Latine. Acestea sînt regiunile cele mai vulnerabile aflate sub dominația imperialistă și totodată focare ale furtunii revoluției mondiale care dau lovituri directe imperialismului.

Miscarea revoluționară național-democratică din aceste regiuni și miscarea revoluționară socialistă internațională sînt cele două mari curente istorice ale timpului nostru.

Revoluția național-democratică din aceste regiuni este o parte componentă importantă a revoluției proletare mondiale contemporane.

Luptele revoluționare antiimperialiste ale popoarelor din Asia, Africa și America Latină lovesc și subminează temeliele dominației imperialiste și colonialismului vechi și nou și constituie astăzi o forță puternică în apărarea păcii mondiale.

De aceea, într-un sens, întreaga cauză a revoluției proletare internaționale depinde de rezultatul luptelor revoluționare ale

popoarelor din aceste regiuni, care constituie majoritatea covârșitoare a populației lumii.

De aceea, lupta revoluționară antiimperialistă a popoarelor din Asia, Africa și America Latină nu are în nici un caz o semnificație regională, ci o importanță generală pentru întreaga cauză a revoluției proletare mondiale.

Anumite persoane merg astăzi atît de departe încît negă marea importanță internațională a luptelor revoluționare antiimperialiste ale popoarelor din Asia, Africa și America Latină și, sub pretextul înlăturării barierelor de naționalitate, culoare și așezare geografică, fac tot ce le stă în putință pentru a șterge linia de demarcație dintre națiunile asuprite și asupritoare, dintre țările asuprite și cele asupritoare, fac tot ce le stă în putință pentru a înăbuși luptele revoluționare ale popoarelor din aceste regiuni. În fapt, aceste persoane satisfac nevoile imperialismului și creează o nouă „teorie” menită să justifice dominația imperialismului în aceste regiuni și să promoveze politica sa de colonialism vechi și nou. În realitate, această „teorie” nu caută să înlăture barierele de naționalitate, culoare și așezare geografică, ci să mențină dominația „națiunilor superioare” asupra națiunilor asuprite. Este foarte firesc ca popoarele din aceste regiuni să respingă această „teorie” înșelătoare.

Clasa muncitoare din fiecare țară socialistă și din fiecare țară capitalistă trebuie cu adevărat să traducă în viață lozincile de luptă: „Muncitori din toate țările, uniți-vă!” și „Muncitori și națiuni asuprite uniește-vă!”. Ea trebuie să studieze experiența revoluționară a popoarelor din Asia, Africa și America Latină, să sprijine cu fermitate acțiunile lor revoluționare și să considere cauza eliberării lor drept sprijinul cel mai de nădejde pentru ea înșiși și în concordanță directă cu propriile ei interese. Aceasta este singura cale eficientă pentru a înlătura barierele de naționalitate, culoare și așezare geografică și acesta este singurul internaționalism proletar adevărat.

Pentru clasa muncitoare din țările capitaliste europene și americane este cu neputință să se elibereze dacă nu se unește cu națiunile asuprite și dacă aceste națiuni nu sînt eliberate. Lenin arăta pe bună dreptate: „Miscarea revoluționară din țările înaintate ar fi, de fapt, o simplă înșelăciune dacă în lupta muncitorilor împotriva capitalului din Europa și din America n-ar exista o unire strînsă și deplină între ei și sutele de milioane de sclavi „coloniali”, asupriți de acest capital”.

Anumite persoane din miscarea comunistă internațională adoptă acum o atitudine pasivă, sau disprețuitoare, sau negativă față de lupta de eliberare a națiunilor asuprite. Ele arără de fapt interesele capitalului monopolist, trădînd interesele proletariatului, degenerînd în social-democrați.

Atitudinea adonată față de luptele revoluționare ale țărilor din Asia, Africa și America Latină constituie un criteriu important pentru a diferența pe cei care doresc revoluția de cei care nu o doresc și pe cei care apără cu adevărat pacea mondială de cei care dau ară la moară forțelor agresivității și războiului.

(9) În fata națiunilor și popoarelor asuprite din Asia, Africa și America Latină stă sarcina imediată a luptei împotriva imperialismului și lăchelilor săi. Istoria a încredințat partidelor proletariatului din aceste regiuni misiunea măreață de a ține sus steagul luptei împotriva imperialismului, împotriva vechiului și noului colonialism, pentru independență națională și democrație populară, misiunea de a sta în fruntea mișcării revoluționare național-democratice și de a lupta pentru un viitor socialist.

În aceste regiuni, pățiri foarte largi ale populației refuză să fie sclave ale imperialismului. Aceste pățiri cuprind nu numai muncitorii, țărani, intelectuali și mica burghezie, ci și burghezia națională patriotică și chiar anumii regi, prinți și aristocrați care sînt patrioți.

Proletariatul și partidul său trebuie să aibă încredere în forța maselor și mai presus de toate, trebuie să se unească cu țărani și să creeze o alianță trainică între muncitori și țărani. Este de o importanță primordială ca membrii înaintați ai proletariatului să muncească în regiunile rurale, să ajute pe țărani să se organizeze și să ridice conștiința lor de clasă și să întărească demnitatea lor națională și încrederea în propriile forte.

Pe baza alianței dintre muncitorii și țărani, proletariatul și partidul său trebuie să unească toate păturile care pot fi unite și să organizeze un front larg, unit împotriva imperialismului și lăchelilor săi. Pentru înfrîngerea și lărgirea acestui front unit este necesar ca partidul proletariatului să-și păstreze independența sa ideologică, politică și organizatorică și să apere hegemonia sa în revoluție.

Partidul proletariatului și poporul revoluționar trebuie să învețe să stăpînească toate formele de luptă, inclusiv lupta armată. Ori de cîte ori imperialismul și lăchelii săi recurg la reprimare armată, ei trebuie să înfrîngă forța armată contra-revoluționară, prin forța armată revoluționară.

Statele naționaliste care și-au cîștigat recent independența politică se află încă în fața sarcinii arzătoare de a consolida, lichidînd forțele imperialismului și ale reacțiilor interne, înfăptuind reforme agrare și alte reforme sociale și dezvoltînd economia și cultura lor națională. Pentru aceste țări este de o importanță practică și vitală să vegheze și să lupte împotriva politicii neocolonialiste pe care vechii colonialiști o adoptă pentru a-și apăra interesele și îndeosebi împotriva neocolonialismului imperialismului american.

În unele din aceste țări, burghezia națională patriotică continuă să stea alături de mase în lupta împotriva imperialismului și colonialismului și adoptă unele măsuri de progres social. Acest lucru cere partidului proletariatului să facă o apreciere completă asupra rolului progresist al burgheziei naționale patriotice și să întărească unitatea cu ea.

Pe măsură ce contradicțiile sociale interne și lupta de clasă pe plan internațional se ascut, burghezia, îndeosebi marea burghezie din unele țări care și-au cîștigat recent independența, înclină într-o măsură tot mai mare de partea imperialismului și urmează o politică anti-populară, anticomunistă și contra-revoluționară. Este necesar ca partidul proletariatului să se opună cu hotărîre acestei politici reacționare.

De regulă, burghezia din aceste țări are un dublu caracter. Atunci cînd se constituie un front unit cu burghezia, politica partidului proletariatului trebuie să fie o politică atît de unitate cît și de luptă. Politica trebuie să urmărească unitatea cu burghezia în măsura în care aceasta tinde să fie progresistă, antiimperialistă și antifeudală, dar să lupte împotriva tendințelor ei reacționare de a încheia compromisuri și de a colabora cu imperialismul și cu forțele feudalismului.

În problema națională, concepția despre lume a partidului proletariatului este internaționalismul și nu naționalismul. În lupta revoluționară el sprijină naționalismul progresist și se opune naționalismului reacționar. El trebuie întotdeauna să se despartă, printr-o linie de demarcație clară, de naționalismul burghez, al cărui prizonier nu trebuie să devină niciodată.

În Declarația din 1960 se spune că: „Comuniștii demască încercările arripilor reacționare a burgheziei de a prezenta interesele ei egoiste și înguste de clasă drept interese ale întregii națiuni, folosirea demagogică în același scop de către politicienii burghezi a unor lozinci socialiste”.

Dacă proletariatul ajunge la remorca moșierilor și burgheziei în revoluție, nu este cu putință nici o victorie reală sau deplină în revoluția democratică națională și, chiar dacă se obține o oarecare victorie, va fi imposibil de a o consolida.

În cursul luptelor revoluționare ale națiunilor și popoarelor asuprite, partidul proletariatului trebuie să prezinte un program propriu al său care să fie pe deplin orientat împotriva imperialismului și reacțiilor interne, spre independență națională și democrație populară și trebuie să-și ducă independent activitatea în rîndul maselor, să dezvolte neîncetat forțele progresiste, să cîștige de partea sa forțele de mijloc și să izoleze forțele reacționare. Numai în felul acesta partidul proletariatului poate să ducă revoluția democratică națională pînă la capăt și să călăuzească revoluția pe drumul socialismului.

(10) În țările imperialiste și capitaliste revoluția proletară și dictatura proletariatului sînt necesare pentru rezolvarea definitivă a contradicțiilor societății capitaliste.

Luptînd pentru îndeplinirea acestei sarcini, partidul proletariatului trebuie, în condițiile actuale, să conducă în mod activ clasa muncitoare și oamenii muncii, în luptele împotriva capitalului monopolist, pentru apărarea drepturilor democratice, împotriva amenințării fascismului, pentru îmbunătățirea condițiilor de trai, împotriva cursei înarmărilor și pregătirilor de război ale imperialismilor, pentru apărarea păcii mondiale și sprijinirea activă a luptelor revoluționare ale națiunilor asuprite.

În țările capitaliste în care imperialismul american își exercită controlul, sau caută să-și asigure controlul, clasa muncitoare și poporul trebuie să-și îndrepte atacurile în primul rînd împotriva imperialismului american, dar totodată împotriva propriilor lor capitaliști monopolști și altor forțe reacționare care trădează interesele naționale.

Marile lupte de masă din ultimii ani din țările capitaliste au arătat că clasa muncitoare și oamenii muncii se trezesc din nou. Luptele lor, care dau lovituri capitalului monopolist și reacțiilor, au deschis perspective luminoase cauzei revoluționare din țările lor și constituie totodată un sprijin puternic pentru luptele revoluționare ale popoarelor din Asia, Africa și America Latină și pentru țările lagărului socialist.

Partidele proletariatului din țările imperialiste sau capitaliste trebuie să-și păstreze independența lor ideologică, politică și organizatorică în conducerea luptelor revoluționare. În același timp, ele trebuie să unească toate forțele care pot fi unite și să creeze un front unit și larg împotriva capitalului monopolist și împotriva politicii imperialiste a agresiunii și războiului.

Conducînd în mod activ luptele curente, comuniștii din țările capitaliste trebuie să le îmbine cu lupta pentru interesele generale și de perspectivă, să educe masele în spiritul revoluționar marxist-leninist, să ridice neîncetat nivelul conștiinței lor politice și să-și asume sarcina istorică a revoluției proletare. Dacă ei nu vor proceda în felul acesta, dacă ei vor considera că mișcarea curentă este totul, dacă vor stabili atitudinea lor de caz la caz, dacă se vor adapta evenimentelor zilei și vor sacrifica interesele fundamentale ale proletariatului, aceasta înseamnă întru totul social-democrație.

Social-democrația este un curent ideologic burghez. Lenin a subliniat cu mult timp în urmă că partidele social-democrate sînt detașamente politice ale burgheziei, agenții ei în mișcarea muncitorească și principalul ei sprijin. Comuniștii trebuie totdeauna să tragă o linie clară de demarcație între ei și partidele social-democrate în problema fundamentală a revoluției proletare și dictaturii proletariatului și să lichideze influența ideologică a social-democrației în sinul mișcării internaționale a clasei muncitoare și în rîndurile oamenilor muncii. Comuniștii trebuie, în afara oricărei îndoieli, să cîștige de partea lor masele aflate sub influența partidelor social-democrate și să cîștige de partea lor acele elemente de stînga și de centru din partidele social-democrate care vor să se opună capitalului monopolist din țara lor și dominației imperialismului străin, trebuie să se unească cu ele în cadrul unei largi acțiuni comune, în luptele de zi cu zi ale mișcării muncitorești și în lupta pentru apărarea păcii mondiale.

Pentru a conduce proletariatul și oamenii muncii în revoluție, partidele marxist-leniniste trebuie să stăpînească toate formele de luptă și să fie capabile de a înlocui repede o formă cu alta, atunci cînd condițiile luptei se schimbă. Avangarda proletariatului va rămîne în toate împrejurările invincibilă numai dacă stăpînește toate formele de luptă — atît pasivă cît și armată, atît deschisă cît și ascunsă, atît legale cît și ilegale, lupta parlamentară și lupta de masă etc. Este greșit să se refuze folosirea formelor par-

lamentare sau altor forme legale de luptă, atunci cînd ele pot și trebuie să fie folosite. Cu toate acestea, dacă un partid marxist-leninist este în legalism sau cretinism parlamentar, reducînd lupta la limitele permise de burghezie, aceasta va duce inevitabil la renunțarea la revoluția proletară și dictatura proletariatului.

(11) În problema trecerii de la capitalism la socialism, partidul proletariatului trebuie să pornească de la punctul de vedere al luptei de clasă și revoluției și să se sprijine pe învățătura marxist-leninistă despre revoluția proletară și dictatura proletariatului.

Comuniștii preferă totdeauna să înfăptuiască trecerea la socialism pe căi pasnice. Dar poate fi oare proclamată trecerea pașnică ca o principiu strategic nou pe scară mondială al mișcării comuniste internaționale? Categorie nu.

Marxism-leninismul afirmă consecvent că problema fundamentală a oricărei revoluții este problema puterii de stat. Atît Declarația din 1957 cît și Declarația din 1960 subliniază limpede că „leninismul ne învață și experiența istorică confirmă că clasele dominante nu cedează de bunăvoie puterea”. Vechiul guvern nu pleacă niciodată, nici chiar într-o perioadă de criză, atît timp cît nu este izgonit. Aceasta este o lege universală a luptei de clasă.

În anumite condiții istorice, Marx și Lenin au pus într-adevăr problema posibilității unei dezvoltări pasnice a revoluției. Dar, după cum a subliniat Lenin, dezvoltarea pașnică a revoluției este un prilej „foarte rar înlinit în istoria revoluțiilor”.

De fapt, nu există nici un precedent istoric al trecerii pașnice de la capitalism la socialism.

Unii spun că nu există un precedent atunci cînd Marx a prevăzut că socialismul va înlocui în mod inevitabil capitalismul. Atunci, de ce să nu putem prevedea trecerea pașnică de la capitalism la socialism, în ciuda faptului că lipsește un precedent?

Această paralelă este absurdă. Aplicînd materialismul dialectic și istoric, Marx a analizat contradicțiile capitalismului, a descoperit legile obiective ale dezvoltării societății omenestii și a ajuns la o concluzie științifică: în timp ce profeții care își pun toate speranțele în „trecerea pașnică” pornesc de la idealismul istoric, ignorează contradicțiile cele mai fundamentale ale capitalismului, resping învățătura marxist-leninistă despre lupta de clasă și ajung la o concluzie subiectivă și neîntemeiată. Cum pot găsi ajutor în Marx, oameni care resping marxismul?

Este limpede pentru oricine că țările capitaliste își întăresc aparatul lor de stat — și îndeosebi cel militar — al cărui prim scop este oprirea poporului din propriile țări.

Partidul proletariatului nu trebuie să pună niciodată la baza gândirii sale, a politicii sale privind revoluția și a întregii sale activități, presupunerea că imperialismii și reacționarii vor accepta transformarea pașnică.

Partidul proletariatului trebuie să se pregătească pentru două posibilități — în timp ce se pregătește pentru o dezvoltare pașnică a revoluției, trebuie să se pregătească din plin și în vederea unei dezvoltări nepașnice. El trebuie să se concentreze stăruitor asupra sarcinii de a acumula forță revoluționară astfel încît să fie gata să cucerească victoria atunci cînd condițiile revoluției vor fi coapte, sau să dea ripostă puternică imperialismilor și reacționarilor, atunci cînd aceștia vor lansa atacuri prin surprindere și agresiuni armate.

Dacă nu va face asemenea pregătiri, partidul proletariatului va paraliza voința revoluționară a proletariatului, se va dezamăgi din punct de vedere ideologic și va cădea într-o stare de pasivitate totală, de nepregătire atît din punct de vedere politic cît și organizatoric, iar rezultatul va fi îngroparea cauzei revoluționare a proletariatului.

(12) În diferitele perioade ale istoriei omenirii revoluțiile sociale constituie o necesitate istorică, au loc pe baza unor feluri obiective, independente de voința omului. Istoria arată că nu a existat niciodată o revoluție care să poată cuceri victoria fără zigzaguri și sacrificii.

Avînd la bază teoria marxist-leninistă, sarcina partidului proletariatului este să analizeze condițiile istorice concrete, să elaboreze strategia și tactica justă și să călăuzească masele în ocrolirea stîncilor ascunse, evitînd sacrificii inutile și atîngînd obiectivul pas cu pas. Este oare posibilă evitarea cu totul a sacrificiilor? Nu a fost posibilă în cazul revoluțiilor sclavilor, revoluțiilor lăbăgilor, revoluțiilor burgheze sau revoluțiilor naționale — și nu este posibilă nici în cazul revoluțiilor proletare. Chiar dacă linia călăuzitoare a revoluției este justă, nu poate exista o garanție sigură împotriva unor insuccese și sacrificii în desfășurarea revoluției. Atît timp cît se adoptă o linie justă, revoluția este menită în cele din urmă să obțină victoria. A abandona revoluția sub pretextul evitării unor sacrificii înseamnă în realitate a cere poporului să rămînă pe veci în stare de sclavie și să îndure suferințe și sacrificii nesfîrșite.

Cunoașterea elementară a marxism-leninismului ne arată că durerile nasterii unei revoluții sînt mult mai mici decît ale boilor cronice ale vechii societăți. Lenin a spus pe bună dreptate că „actuala ordine impune clasei muncitoare mereu și în mod inevitabil victime nenumerate, chiar și în timpurile cele mai pașnice”.

Oricine crede că o revoluție poate fi înfăptuită numai dacă totul merge foarte bine, numai dacă există în prealabil garanții împotriva sacrificiilor și eșecului, cu siguranță nu este un revoluționar.

Oricît de grele ar fi condițiile și indiferent de sacrificiile și de înfrîngerile pe care le-ar putea suferi revoluția, revoluționarii proletari trebuie să educe masele în spiritul revoluției și să țină sus steagul revoluției, nu să-l abandoneze.

Ar fi aventurism „de stînga” dacă partidul proletariatului ar dezlîntî în mod pripit o revoluție înainte de maturizarea condițiilor obiective. Dar ar fi oportunism de dreapta dacă partidul proletariatului nu ar îndrăzni să conducă o revoluție și să cucerească puterea de stat atunci cînd condițiile obiective sînt coapte.

Chiar și în vremuri obișnuite cînd conduc masele în lupta de zi cu zi, partidul proletariatului trebuie să pregătească din punct de vedere ideologic politic și organizatoric propriile lui rînduri și masele pentru revoluție și să promoveze luptele revoluționare, astfel încît să nu scape pri-

lejul de a răsturna regimul reacționar și de a instaura o nouă putere de stat atunci cînd condițiile pentru revoluție sînt coapte. Altminteri, atunci cînd condițiile obiective sînt coapte, partidul proletariatului va pierde pur și simplu prilejul de a dobîndi victoria.

Partidul proletariatului trebuie să dea dovadă necîntit de o înaltă principialitate și să manifeste concomitent flexibilitate, iar uneori să accepte compromisurile care sînt necesare în interesul revoluției. Dar el nu trebuie să renunțe niciodată la o politică principială și la obiectivul revoluției sub pretextul flexibilității și compromisiurilor necesare.

Partidul proletariatului trebuie să conducă masele în luptele împotriva dușmanilor, și trebuie să știe cum să folosească contradicțiile din rîndul acestor dușmani. Dar scopul folosirii acestor contradicții este de a înlesni atîngerea obiectivului luptelor revoluționare ale poporului și nu de a lichida aceste lupte.

Nenumărate fapte au dovedit că, oriunde există dominația întinecată a imperialismului și reacțiilor, poporul care formează peste 90 la sută din populație se va ridica mai devreme sau mai tîrziu la revoluție.

Dacă comuniștii nu țin seama de revindicările revoluționare ale maselor, ei vor pierde în mod inevitabil încrederea maselor și vor fi împinși pe planul al doilea de curentul revoluționar.

Dacă grupul conducător al unui partid adoptă o linie nerevoluționară și îl transformă într-un partid reformist, marxist-leninist dîmîntrul și dinafara partidului vor înlocui acest grup și vor conduce poporul la înfăptuirea revoluției. În alte situații, revoluționarii burghezi se vor situa în fruntea revoluției, iar partidul proletariatului va pierde hegemonia în revoluție. Cînd burghezia reacționară trădează revoluția și asuprește poporul, o linie oportunistă va provoca comuniștii și masele revoluționare pierderi tragice și inutile.

Dacă comuniștii alunecă pe panta oportunistă, ei vor degenera în naționaliști burghezi și vor deveni anexe ale imperialismilor și burgheziei reacționare.

Sînt unii oameni care afirmă că au aduce cele mai mari contribuții creatoare la teoria revoluționară de la Lenin încoace și că numai ei au dreptate. Dar este foarte indeolnic că acești oameni au examinat vreodată cu adevărat vasta experiență a întregii mișcări comuniste internaționale, că ei au examinat vreodată cu adevărat interesele, obiectivul și sarcinile mișcării proletare internaționale în ansamblu și că ei au într-adevăr o linie generală, conform marxism-leninismului, pentru mișcarea comunistă internațională.

În ultimii ani mișcarea comunistă internațională și mișcarea de eliberare națională au avut multe experiențe și au tras multe învățăminte. Există experiențe care stîrnesc admirația și experiențe care provoacă amărăciune. Comuniștii și revoluționarii din toate țările trebuie să examineze și să studieze cu seriozitate aceste experiențe de succese și eșecuri, astfel încît să tragă din ele concluzii juste și învățăminte folositoare.

(13) Țările socialiste și luptele revoluționare ale popoarelor și națiunilor asuprite se sprijină și se ajută reciproc.

Miscările de eliberare națională din Asia, Africa și America Latină și mișcările revoluționare ale popoarelor din țările capitaliste constituie un sprijin puternic pentru țările socialiste. Este complet greșit să se neghe acest lucru.

Singura atitudine pe care trebuie să o adopte țările socialiste față de luptele revoluționare ale popoarelor și națiunilor asuprite este o atitudine de caldă simpatie și sprijin activ; ele nu trebuie să adopte o atitudine formală, de egoism național, sau de șovinism de mare putere.

Lenin a spus: „În alianță cu revoluționarii din țările înaintate și cu toate popoarele asuprite împotriva tuturor imperialismilor de orice fel — lată politica externă a proletariatului”. Toți cei care nu înțeleg acest punct și consideră că sprijinul și ajutorul dat de țările socialiste popoarelor și națiunilor asuprite sînt o povară sau o pomană, sînt împotriva marxism-leninismului și internaționalismului proletar.

Superioritatea sistemului socialist și realizările țărilor socialiste în construcție realizează rol de exemplu și constituie o sursă de inspirație pentru popoarele și națiunile asuprite.

Dar acest rol de exemplu și inspirație nu poate înlocui niciodată luptele popoarelor și națiunilor asuprite. Nici un popor sau națiune asuprită nu poate obține eliberarea decît prin propria lor luptă revoluționară dirză.

Unii au exagerat în mod unilateral rolul întrecerii pașnice dintre țările socialiste și țările imperialiste, încearcă să înlocuiască luptele revoluționare ale popoarelor și națiunilor asuprite cu întrecerea pașnică. Potrivit predicțiilor lor, s-ar părea că imperialismul se va prăbuși de la sine în cursul acestei întreceri pașnice și că tot ce de făcut popoarele și națiunile asuprite este de a aștepta în liniște venirea acestei zile. Ce are aceasta comun cu concepția marxist-leninistă?

Mai mult încă, unii au născocit strania poveste că China și alte cîteva țări socialiste doresc „să dezlîntă războaie” și să răspîndească socialismul prin „războaie între state”. După cum se subliniază în Declarația din 1960, asemenea povești nu sînt decît calomnii imperialiste și reacționare. Ca să spunem lucrurilor pe nume, scopul acelor care repetă aceste calomnii este să ascundă faptul că ei se opun revoluțiilor popoarelor și națiunilor asuprite din lume și se opun ca alții să sprijine asemenea revoluții.

(14) În ultimii ani s-au spus multe — de fapt foarte multe — în problema războiului și a păcii. Părerile și politica noastră în această problemă sînt cunoscute lumii, și nimeni nu le poate denatura.

Este regretabil că, deși în mișcarea comunistă internațională există oameni care vorbesc mult despre dragostea lor de pace și au lor față de război, ei nu doresc să-și însusească cît de cît adevărul simplu exprimat de Lenin în problema războiului.

Lenin a spus: „Cred că principialul lucru care, de obicei, e trecut cu vederea cînd se discută problema războiului, e că nu i se acordă destulă atenție, principialul lucru din pricina căruia se duc atît de multe discuții și așa spune chiar discuții

goale, infructuoase, fără rost, este că se trece cu vederea problema principală: ce caracter de clasă are războiul, din ce cauză a izbucnit acest război, ce clase îl duc, ce condiții istorice și istorico-economice au provocat acest război”.

În concepția marxist-leninistilor, războiul este continuarea politicii prin alte mijloace, și orice război este inseparabil de sistemul politic și luptele politice care i-au dat naștere. Cine se abate de la această afirmație marxist-leninistă științifică, care a fost confirmată de întreaga istorie a luptei de clasă, nu va reuși niciodată să înțeleagă nici problema războiului nici problema păcii.

Există diferite tipuri de pace și diferite tipuri de război. Marxist-leniniștii trebuie să știe clar despre ce tip de pace sau despre ce tip de război este vorba. A pune laolalt războaiele drepte și războaiele nedrepte și a te opune tuturor fără deosebire este o poziție pacifistă burgheză și nu o atitudine marxist-leninistă.

Unii afirmă că revoluțiile sînt cu totul imposibile și fără război. Dar la ce tip de război se referă ei — la un război de eliberare națională sau un război civil revoluționar, sau la un război mondial?

Dacă se referă la un război de eliberare națională sau la un război civil revoluționar, atunci această formulare este, de fapt, opusă războaielor revoluționare și revoluției.

Uzina mecanică de utilaj chimic din Capitală. Un nou vas fabricat în secția cazangerie gata pentru livrare. (Foto: Agerpres)

„Poporul român muncește cu entuziasm pentru progres”

Înainte de a părăsi Capitala, dr. Jose Ancizar Lopez, președintele Comitetului de Delegații Parlamentare columbiene care ne-a vizitat (foto: Agerpres)...

În ce privește industria — a spus oaspetele — nu se pare foarte importantă transformarea pe care poporul român și conducătorii săi au realizat-o...

Referindu-se la vizitele făcute în unele unități agricole socialiste, dr. Jose Ancizar Lopez a relatat: Am putut observa în mare măsură realizarea în domeniul agriculturii, obținerea de produse de bună calitate...

Ospetele a apreciat în mod deosebit atenția acordată rezolvării problemelor locuitorilor: marile blocuri pe care le construiește statul român pentru a pune la dispoziția oamenilor muncii...

Deschiderea expoziției de pictură a Galeriei de artă din Dresda

În sălile Muzeului de Artă al R.P. României a avut loc marți la amiază deschiderea expoziției de pictură din secolele XV—XVIII a Galeriei de artă din Dresda...

Oamenii muncii de la sate răspund cu însufletire noilor măsuri luate de partid și guvern

Contractarea cu statul — sursă de venituri însemnate

Urmare din pag. 1-a) Avantașe. Acum, vaca trebuie să aștepte. Îndată am să contractez vitețul cu statul...

Vom folosi din plin condițiile din zona de munte

Am aflat cu multă bucurie despre Hotărârile Consiliului de Miniștri privind mărirea cotei de carne pentru producătorii în creșterea și îngrijirea animalelor...

Semnarea convenției de colaborare științifică între Academia Republicii Populare Romine și Comisia Națională a Academiei de Științe din Republica Cuba, pe perioada 1963-1967

În ziua de 16 Iulie 1963 a avut loc la Academia R. P. Romine semnarea convenției de colaborare științifică pe perioada 1963-1967, între Academia Republicii Populare Romine și Comisia Națională a Academiei de Științe din Republica Cuba...

Plecarea delegației cubaneze

Marți a părăsit Capitala delegația cubaneză condusă de dr. Antonio Nunez Jimenez, președintele Comisiei Naționale a Academiei de Științe din Republica Cuba...

„Rezultate mai mult decât satisfăcătoare”

Declarațiile făcute de directorul Expoziției Industriale italiene la București. La închiderea Expoziției Industriale italiene, redactorul Agenției romine de presă „Agorpres”, Adrian Ionescu, s-a întâlnit cu directorul acesteia, dr. Serafino Pucciano...

ODIHNĂ ORAȘELOR

Urmare din pag. 1-a) Lună, abia, s-a terminat această zi de odihnă colectivă, pentru care organizatorii merită felicitări...

SPORT Meciul de atletism Scandinavia—Balcani

HELSINKI 16 (Agerpres). — Pe stadionul olimpic din Helsinki a început marți meciul de atletism dintre echipele selecționate ale Scandinaviei și Balcanilor...

TELEGRAME EXTERNE

Ședința Comisiei permanente a C.A.E.R. pentru folosirea energiei atomice în scopuri pașnice

MOSCOVA 16 (Agerpres). — La Riga a avut loc o ședință a Comisiei permanente C.A.E.R. pentru folosirea energiei atomice în scopuri pașnice...

Evoluția situației politice din Ecuador

QUITO 16 (Agerpres). — La 15 Iulie, după cum relatează agenția United Press International, în urma unor „obositoare încercări de a forma cabinetul și a organiza comandamentul militar suprem”...

Un ziar libanez despre ocrotitorii bașișilor

BEIRUT 16 (Agerpres). — Referindu-se la refuzul guvernului S.U.A. de a acorda viză de intrare în S.U.A. liderului kurz Talabani, pentru a participa la discutarea problemei kurzilor în O.N.U., ziarul libanez „An-Nida” scrie că aceasta dovedește că S.U.A. își sprijină bașișii în războiul lor rasial împotriva kurzilor...

„O dezvoltare nefavorabilă”

„Der Spiegel” despre situația industriei de oțel a R. F. Germane. În industria de oțel a Ruhr-ului burlanele s-au înmulțit din cauza scăderii cererii...

CUM VA FI VREMEA

Terți în țară: În cursul zilei vremea va fi în general frumoasă cu cerul schimbător, exceptând partea centrală a Munteniei unde vremea va fi ușor instabilă...

De ce „Savannah” nu părăsește docurile

„Cu o discreție de înțele, S.U.A., vor aniversa a cincea aniversare a vasului atomic „Savannah” — se spune într-o corespondență din Washington publicată de săptămânalul parizian „Tribune des Nations”...

Victoria partidelor anticolonialiste în alegerile parlamentare din Zanzibar

ZANZIBAR 16 (Agerpres). — La 15 Iulie, în Zanzibar au fost date publicității rezultatele alegerilor parlamentare care s-au desfășurat între 8 și 12 Iulie...

Teatre Cinematografe

TEATRE: Teatrul Lucia Sturdza Blandina (Teatrul de vară din Parcul Herăstrău) — Comedia erorilor — (Teatru satiric muzical „C. Tănase” (Grădina Doamnei) — Ca la revistă — (orele 20.15).

DE PESTE HOTARE

În legătură cu organizarea în 1965 a Anului colaborării internaționale

Scrisoarea lui A. Gromiko către U Thant

NEW YORK 16 (Agerpres). La 15 iulie, N. T. Fedoranko, reprezentant permanent al Uniunii Sovietice la O.N.U., a înmănat lui U Thant, secretar general al O.N.U., scrisoarea de răspuns a ministrului afacerilor externe al U.R.S.S., A. A. Gromiko, în care se exprimă atitudinea pozitivă a Uniunii Sovietice față de organizarea în anul 1965 a Anului colaborării internaționale.

În scrisoarea adresată de A. A. Gromiko se arată că organizarea Anului colaborării internaționale se va bucura de succes numai în cazul când statele vor depune eforturi pentru îmbunătățirea radicală a situației internaționale, pentru întărirea încrederii și înțelegerii reciproce între state, pentru rezolvarea pașnică a problemelor principale neregulate, care provoacă încordare în relațiile dintre state.

În scrisoarea se arată că, după părerea Uniunii Sovietice, anul 1965 trebuie să devină:

1. Anul lichidării sistemelor și definițiilor a războiului și sistemelor coloniale.
2. Anul creării zonelor demilitarizate în punctele de contact dintre forțele armate ale țărilor N.A.T.O. și ale țărilor Tratatului de la Varșovia; în Europa centrală și de nord, în Marea Mediterană, în Balcani, precum și în alte regiuni ale globului, dacă până în anul 1965 nu va fi rezolvată problema dezarmării generale și totale.

3. Anul normalizării comerțului internațional între toate regiunile și țările lumii, fără nici un fel de bariere artificiale și discriminări, pe baza principiilor egalității și avantajelor reciproce.

Formulind aceste propuneri, Uniunea Sovietică nu exclude premisa ca și alte probleme importante să fie examinate ca probleme urgente în cadrul Anului colaborării internaționale.

Guvernul sovietic propune de asemenea, organizarea unei sesiuni jubilee, a 20-a, a Adunării Generale a O.N.U., la nivelul șefilor de state și guverne.

Demonstrație de protest a budiştilor pe străzile Saigonului

SAIGON 16 (Agerpres). — După ce la 15 iulie președintele Asociației budiştilor din Vietnamul de sud, Thich Tinh Khie, i-a adresat lui Ngo Dinh Diem o scrisoare, în care îi cerea respectarea acordului cu privire la garantarea drepturilor credincioșilor budişti, în dimineața zilei de 16 iulie, la Saigon, a avut loc o demonstrație de protest a unui grup de 200 de credincioși budişti. Demonstrații au ieșit pe stradă cu placarde pe care erau scrise lozinci de protest împotriva reprimărilor la care sînt supuși budiștii. Coloana s-a îndreptat apoi spre clădirea ambasadei americane la Saigon.

După cum relatează corespondenții agenției Associated Press, demonstrația din 16 iulie a fost anunțată ca prima acțiune din cadrul campaniei budiştilor împotriva persecuțiilor autorităților diemiste.

Consiliul de Securitate va discuta situația din coloniile portugheze și din R.S.A.

NEW YORK 16 (Agerpres). — La 22 iulie vor începe dezbaterile în Consiliul de Securitate în legătură cu situația din teritoriile africane aflate sub dominația colonialistilor portughezi, precum și în legătură cu politica de apartheid dusă de către guvernul sud-african.

Sedința este convocată la cererea a 32 de state africane care, în scrisorile adresate Consiliului de Securitate, au subliniat „pericolul pe care-l reprezintă pentru pacea internațională situația explozivă din Republica Sud-Africană și din teritoriile portugheze din Africa”.

ACCRA 16 (Agerpres). — La Accra au luat sfîrșit lucrările seminarului studenților din Africa occidentală.

Participanții la seminar au adoptat o rezoluție în care cer tuturor studenților să-și afirme sprijinul și solidaritatea cu studenții și popoarele care luptă împotriva colonialismului. Rezoluția condamnă politica de apartheid dusă de guvernul din Republica Sud-Africană și reprimărele colonialiștilor portughezi în Africa.

Tratatul de la Moscova asupra problemelor legate de încetarea experiențelor nucleare

MOSCOVA 16 (Agerpres). — În comunicatul oficial despre continuarea schimbului de păreri între reprezentanții U.R.S.S., S.U.A. și Marii Britanii dat publicității la Moscova se spune: „La 16 iulie A. A. Gromiko, ministrul afacerilor externe al U.R.S.S., Averell Harriman, loțitor al secretarului de Stat al S.U.A., lordul Hailsham, ministrul pentru problemele științei și tehnicii al Marii

Britanii, și consilierii lor au continuat într-o atmosferă prietenească discuția începută la întîlnirea din 15 iulie la președintele Consiliului de Miniștri al U.R.S.S., N. S. Hrușciov, în problemele legate de încetarea experiențelor nucleare și în alte probleme de interes comun. Urmatorele întîlniri va avea loc la 17 iulie”.

Mesajul lui U Thant

NEW YORK 16 (Agerpres). — Cu prilejul începerii tratativilor de la Moscova în vederea interzicerii experiențelor nucleare, U Thant, secretar general al O.N.U., a adresat președintelui Consiliului de Miniștri al U.R.S.S., N. S. Hrușciov, președintelui S.U.A., John Kennedy, și primului ministru al Marii Britanii, Harold Macmillan, mesaje identice în care își exprimă speranța că tratativele vor duce la rezultate fructuoase. „Organizația Națiunilor U-

nite, se spune în mesaje, tinde seama de interese vitale ale umanității, și-a exprimat în mod constant, în repetate rezoluții, convingerea că încetarea experiențelor nucleare este urgentă și indispensabilă progresului pe calea unei desținderi și încetării cursei înarmării”.

În încheierea mesajului, secretarul general adresează bunele sale urări participanților la tratative.

„Grevă pentru dreptul la grevă”

Oamenii muncii din Franța protestează împotriva proiectului de lege antigrevist

PARIS 16 (Agerpres). — Sub lozincă „Grevă pentru dreptul la grevă”, cele trei mari centrale sindicale din Franța, C.G.T., C.F.T.C. și „Force Ouvrière”, au chemat pe oamenii muncii din Franța la o serie de acțiuni greviste ce vor fi organizate la 17 iulie, în cadrul campaniei împotriva proiectului de lege guvernamental cu caracter antigrevist ce urmează să fie dezbătut de Adunarea Națională în aceeași zi.

După cum s-a mai anunțat, proiectul de lege prevede, printre altele, obligația sindicatelor muncitorești de a anunța o grevă cu cinci zile înainte de data desfășurării ei, durata grevei, precum și interzicerea grevelor perlate. Participanților la greve perlate li se vor aplica

sanctiuni, mergînd de la rețineri din salariu pînă la concediere.

Chemarea celor trei centrale sindicale a fost salutăată în unanimitate de organizațiile sindicale din diferitele ramuri de activitate din sectorul public. Se așteaptă ca la greve să participe muncitorii feroviari, personalul de la transporturile urbane, lucrătorii de la societățile de gaz și electricitate, de la serviciile postale și telecomunicații, precum și din alte sectoare.

Cioccire între greviști și poliție la Bruxelles

BRUXELLES 16 (Agerpres). — După cum transmite agenția Reuter, la 15 iulie, între salariașii de la vama din Bruxelles, care au declarat grevă pentru majorarea salariilor și îmbunătățirea condițiilor de muncă, și poliția belgiană s-a produs o ciocnire în momentul cînd greviștii au încercat să pătrundă în centrul administrativ al capitalei, unde grevele sînt interzise. Două greviști au fost răniți și internați în stare gravă la spital.

La Bruxelles au declarat, de asemenea, grevă în sprijinul cererii privind majorarea salariilor 600 de soferi de taxiuri.

Circa 5 000 de cetățeni din orașul japonez Kobe au organizat o demonstrație de protest împotriva staționării în portul Kobe a navele nord-americane. În fotografie: un grup de demonstrații în fața navei militare americane.

Coroșpondență telefonică

Succesul filmului „Lupeni 29” la festivalul de la Moscova

„Ziua de 15 iulie, relatează corespondentul Agenției TASS, a adus o victorie incontestabilă cineaștilor romîni. Este încă prematur să vorbim despre rezultatele Festivalului, dar, incontestabil, filmul „Lupeni 29” face parte dintre cele mai interesante și importante opere cinematografice prezentate”.

În dimineața a avut loc o conferință de presă a delegației noastre de cineaști. Printre participanți erau numeroși croniciari de cinema, corespondenți ai unor agenții, ziare și reviste din diverse țări. Marele număr de întrebări puse de ziaristi au subliniat interesul pentru realizările cinematografului românesc. Printre alții, corespondentul revistei americane „Life” declara că „Lupeni 29” l-a stimulat să afle și alte noutăți despre cinematografia romîni. Răspunzînd întrebărilor, au luat cuvîntul Mihnea Gheorghiu, Paul Cornea, Ion Popescu-Gopo, precum și Mircea Drăgan, care a relatat cum a luat naștere filmul.

Cunoscutul regizor sovietic Gr. Roșal a ținut să adreseze cineaștilor noștri câteva cuvinte: „Consider — a spus el — că filmul „Lupeni 29” este o creație excepțională cu foarte multe căutări noi, cu scene de masă vii, cu actori de valoare, operatori remarcabili... Atîs de multă lăuzie posibilă cu totul noi în domeniul imprimării stereofonice a sunetului. Felicit din toată inima pe cineaștii romîni și în special pe talentatul regizor Mircea Drăgan și vă urez alte succese în viitor”.

Intr-un articol semnat de K. P.

ramonova în „Sovetskaja Kultura” se spune: „Ana Golcea, înmîștră și mîndră, modestă și răbdătoare, și-a luat asupra ei, bărbătește, toată povara vieții de miner. Soarta ei e soarta multora. Artista Lică Gheorghiu și-a interpretat rolul cu multă profunzime și înțeleaptă simplitate. Treptat, povestea Anei Golcea s-a transformat într-un poem al bărbăției și forței poporului. Autorii au folosit un bogat material documentar, dar au creat nu o cronică ci o tragedie populară, o operă cu un mare răsănet emoțional. Foarte ușoric sînt înfățișate în film figurile conducătorilor greiei, ale curajoșilor comuniști, oameni cu un tel luminos și o voință de fier. Ștefan Ciubotaruș și Colea Răutu, interperți ai acestor roluri, ne sînt cunoscuți din multe filme. Încă în primul său film „Setea”, regizorul Mircea Drăgan ne-a încîntat cu precizarea de a stăpîni scenele de masă. Acum, această puternică trășătură a talentului său artistic s-a îmbogățit calitativ, permițînd regizorului să realizeze o imagine mai amplă a vieții poporului. Cinematografia romînească se dezvoltă vizibil de la an la an. Filmul „Lupeni 29” e creat cu o scrupulozitate profesională care confirmă aceasta”.

O seamă de cineaști prezenți la Moscova și-au exprimat buna impresie pe care le-a făcut-o filmul prezentat de R. P. Romîni. Astfel, după prezentarea filmului, Jean Mauriac a transmis felicitări regizorului romîn.

A. MUNTEANU

In Japonia a început rejudecarea procesului înscenat pe nedrept unui comunist

TOKIO — Tribunalul suprem al Japoniei a început, la 16 iulie, judecarea recursului introdus de Kunidzi Murakami în așa-numitul „proces Siraatori”. Murakami, secretarul organizației partidului comunist din districtul Sapporo, învinuit fără nici un temel în anul 1952 de autoritățile japoneze de a fi asasinat pe inspectorul de poliție Siraatori, a fost condamnat la muncă

silnică pe viață. Sentința a fost comutată apoi în 20 de ani închisoare. De 11 ani atît Murakami, cît și oamenii muncii din Japonia și din întreaga lume cer revizuirea procesului și anularea monstruoșilor sentințe dată fiind lipsa de dovezi în sprijinul acuzației aduse. Judecarea recursului a fost hotărîtă sub presiunea puternice mișcării de protest a oamenilor muncii.

Circa 5 000 de cetățeni din orașul japonez Kobe au organizat o demonstrație de protest împotriva staționării în portul Kobe a navele nord-americane. În fotografie: un grup de demonstrații în fața navei militare americane.

COMENTARIU

RECLAMĂ CU OMISIUNI

Într-un supliment consacrat Venezuelei, ziarul „New York Times” și-a propus să-i învețe cu tot dinadinsul pe venezuezi ce este, ce are și cît are țara lor. În care scop n-au fost citate nici cele mai suabe artificii stilistice, nici imaginile fotografice realizate în cea mai completă gamă cromatică cu putință, nici complexul mesteg de a face din negru alb și vice-versa.

În contrariu cu realitatea, titlul de pe copertă afirmă că „Venezuela modernă pășete înainte”. Deasupra și dedesubtul titlului — câteva imagini edificatoare: Caracasul brădat de autostrăzi suspendate la întretări; clădiri înalte profilîndu-se în zare; cascade avîrînd din înălțimi talazuri înspumate. În restul paginilor se succed plaje însoțite de piscine, hoteluri superbe în luminișuri de pădure, valturi elegante lunecînd peste lucrul încrețit al mării, coride și cîte altele. Într-un cuvînt, a-cuție de basm, care eclipsează pur și simplu miticul corn al abundenței. A-proapă peste tot sînt elogiate cu sing vîrtoșe „inițiativa particulare americană”, în fața căreia venezueziile mai cît sînt chemați să se prostorneze. Diverse companii americane nu pregetă să revendice paternitatea binefacierilor vărsate asupra venezuezelor, și-și treacă în revistă „realizările” pe acest tărîm și chiar să formuleze promisiuni îmbietoare. Venezueziile sînt incunoscînțate astfel, cît „în curînd vor lua ființă fonduri noi corporative financiare”; cît „Ford Motor Company” a elaborat recent un program de investiții de multe milioane de dolari, care prevede lărgirea operațiilor de asamblare a automobilelor. (De observat, asamblare, nu producție). Sub un alt titlu ales cu mesteg („Parteneri în progres”) compania fine să-și asigure pe cititori de

următoarele: „Not sîntem recunoscători pentru faptul că participăm la dezvoltarea industrială și economică a dinamice Venezuelei. (P) Investițiile noastre dovedesc încrederea noastră în Venezuela și în poporul ei, cu care dorim să ne considerăm parteneri în progres”. Recunoștința are, în vedere, deșigiu, milioanele de dolari cîștigați anual în Venezuela de compania Ford. La ce dovedesc investițiile mari ale monopolurilor, venezueziile o știu și fără să li se spună.

Societatea „General Electric” recențiază și ea titlul de partener la progresul Venezuelei. Chiar așa spune: „General Electric” continuă să contribuie la progresul Venezuelei”.

Într-un articol de sinteză, Teodoro Moscoso, directorul programului american „Alianța pentru progres”, acordă regimului președintelui Betancourt un certificat de comportare exemplară, afirmînd că, datorită politicii acestuia, „Venezuela se află în avangarda Alianței”. Poate că etichetele înverșinate aplicate „Alianței” de latino-americani în genere l-au făcut pe Moscoso să plutească în considerații cețoase, ferindu-se cu abilitate să aducă vorba despre „binefacerile” concrete ale programului care a promis cîte-n lună și-n stele și a oferit... cam tot luna și stelele.

Citînd suplimentul, venezueziile de rînd le-ar veni greu să-și închipuie că e vorba de țara lor. Ar crede mai degrabă că le este prezentat un Eldorado descoperit undeva de oameni umbrați în alte colțuri de lume. Ei știu doar că adevărata Venezuela arată cu totul altfel. Acolo, în vreme ce lumea celor avuți își etalează opulența în vile somptuoase, baruri etc., indiana din mîntîmestec în tăcere frumză de coca penia a-și amoriț foamea; muncitorii că-

guil de patronul autohton sau străin își duce zilele chinute în cocioabele de la periferia orașelor; țărănul împărășește aceeași soartă lucrînd din greu, din zori pînă-n seară, pe un pămînt ce nu-i al lui; cîteva sute de mii de someri sînt osîndiți la o viață amară; mulți copii se sting roși de holi și mizerie fără să cunoască gustul lapetului. Nerim F. Gum, corespondent în S.U.A. al revistei elvețiene „SCHWEIZER ILLUSTRATIONEN”, notează următoarele după o călătorie în Venezuela: „Ce contrast între zgîrie-nori afaceriștilor milionari și cartierele mizeriei, între Cadillac-urile celor bogăți și zăbrățele indienilor! Este evident că masele populare nu profită de pe urma acestei bogății și că lucrul eștatul generează doar ură și revolta. Poporul știe că Venezuela dispune de bogății enorme și se întrebă de ce doar 30 de familii profită de pe urma acestor bogății. Naționaliștii (astfel îi denumeste presa burgheză pe patrioți — n.r.) arată poporului că totul se îndreaptă spre S.U.A., țara ura împotriva yankeilor este mare”.

Pădurea de sonde petroliere de pe locul Maracaibo este descrisă în „New York Times” cu lux de amănunte, indicîndu-se și debitul zilnic al conductelor de petrol. Se ocotește însă un „amănunt” și anume faptul că „aurul negru” (principala bogăție a Venezuelei) se află în stăpînire componenților din S.U.A. și că aceeași soartă o are și mînerii de fier — a doua mare bogăție. Toate aceste realități sumbre sînt omise de ziarul american. Se vede că de-o altă cultură de lucru la fermierii albi și la minele din R.S.A. Anul cîștiga an de pildă, au plecat din țară 43 la sută din totalul bărbăților adulți.

Emigrarea forței de muncă din Basutoland a pricinuit mari pierderi economice țării, dar pe de altă parte, aceasta a contribuit la ridicarea conștiinței de clasă a muncitorilor basuto. Așa se explică crearea la 5 mai anul trecut a Partidului Comunist din Basutoland. În programul său partidul a înscris ca principalele sarcini ale sale lupta pentru dobîndirea independenței, crearea unui stat democratic, lichidarea rămășițelor colonialismului; stabilirea unor relații de prietenie cu toate țările și, în spe-

Știri scurte

ROMA. La 16 iulie ministrul R. P. Romine, Mihai Marin, a făcut o vizită de curtoazie lui Attilio Piccioni, vicepreședinte al Consiliului de Miniștri și ministru al afacerilor externe al Italiei.

LAGOS. În urma referendumului care s-a desfășurat la 13 iulie în Nigeria s-a hotărît crearea unei noi regiuni autonome. Astfel, Nigeria va fi formată din patru regiuni: regiunea de nord, de est, de vest, precum și noua regiune denumită regiunea vestică mijlociu. Noua regiune, care se întinde de-a lungul fluviului Niger, are o suprafață de 15 000 mile pătrate și o populație de circa două milioane locuitori.

Întîlnirea Uniunii ziaristilor din Cuba

HAVANA. Conferința Națională a ziaristilor, care a avut loc la Havana, a hotărît înființarea Uniunii ziaristilor din Cuba. Conferința a aprobat statutul Uniunii ziaristilor din Cuba și a ales consiliul ei de conducere format din 25 de persoane. Președinte a fost ales Honorio Munios, vicepreședinte — Ernesto Vera. Conferința a aprobat în unanimitate aderarea Uniunii ziaristilor din Cuba la Organizația Internațională a Ziaristilor și a sprijinit călduros ideea de a se organiza în septembrie o întîlnire internațională a ziaristilor în regiunea Marii Mediterane. La sedința de închidere a Conferinței ziaristilor a luat cuvîntul președintele Cubei, Osvaldo Dorticos.

ADDIS ABEBA. După opt zile de tratative, la 15 iulie a fost dat publicității la Addis Abeba un comunicat comun elaborat de reprezentanții guvernelor Etiopiei și Keniei.

Delegații celor două țări, se spune în comunicat, au elaborat un program comun de colaborare economică, socială și culturală. Ei și-au exprimat hotărîrea de a colabora în vederea menținerii păcii și stabilității în Africa de răsărit și au încheiat în acest scop un acord comun de colaborare și asistență mutuală.

LONDRA. La 15 iulie mai mulți laburiști, membri ai parlamentului, au prezentat în Camera Comunelor din Anglia un protest împotriva sprijinului pe care guvernul englez îl acordă acțiunilor S.U.A. față de Cuba. Laburistul Zilliacus a declarat că Anglia trebuie să ridice în Consiliul de Securitate problema recentelor acțiuni ale guvernului S.U.A. împotriva Cubei, violării spațiului aerian al Cubei și altor acțiuni contrare prevederilor dreptului internațional și Cartei O.N.U. Zilliacus a arătat că atitudinea față de Cuba „ca față de un dușman”, boicotarea acestei țări și amenințarea cu o agresiune continuă intrădeavăr o primejdie pentru pace.

WASHINGTON. La 15 iulie a sosit la Washington președintele Tangganici, Julius Nyerere, într-o vizită oficială de două zile. Nyerere va duce tratative cu președintele Kennedy și alte oficialități americane.

NEW YORK. Într-un comunicat dat publicității de Ministrul de Război al S.U.A. se arată că aviatori vest-germani vor fi instruiți în S.U.A. în vederea zborurilor cu avioane de vîntoare sponsoare. Potrivit acestui acord încheiat între S.U.A. și R. F. Germană, primul grup de aviatori vest-germani va sosi în octombrie 1964 la o bază de aviație din apropierea orașului Phoenix (statul Arizona).

CHITTAGONG. După cum relatează agenția Reuter, în urma undărilor provocate de ploile torențiale care continuă să cadă încă de la începutul lunii asupra Pakistanului de răsărit, și-au găsit moartea peste 100 de persoane. Numeroase persoane au fost ucise datorită prăbușirii locuințelor. Mii de oameni din regiunea Chittagong au rămas fără adăpost.

LESOTO SE TREZEȘTE

Statul Lesoto nu figurează pe nici o hartă a Africii contemporane. Numele lui a fost schimbat în Basutoland de către colonialiștii englezi, care, în 1868 au declarat această țară protectorat al lor.

Suprafața Basutolandului, înconjurat din toate părțile de Republica rasistă Sud-Africană este de 30 300 mp, iar populația de aproximativ 800 000 locuitori, aparținînd mai ales popoarelor basuto și zulu. Avînd ca centru administrativ orașul Mefeking, situat pe teritoriul R.S.A., protectoratul este guvernat de un comisar rezident englez.

Constituția elaborată în 1959 de Londra dădea condițiile de administrare internă a statului. În țară există un organ legislativ alcătuit din 80 de deputați, din care jumătate sînt numiți de administrația colonială, cealaltă jumătate fiind aleși prin vot indirect de către „delegați”. Există, de asemenea, și un consiliu executiv din care fac parte 8 consilieri numiți de autoritățile coloniale. Funcționarii englezi, avînd drept de veto în privința oricărui proiect de lege, guvernul local nu are practic nici dreptul, nici posibilitatea de a conduce treburile țării.

Basutolandul este una din regiunile cele mai inapocate ale Africii. Resursele

sale minerale n-au fost deloc explorate. Industria și căile de comunicație sînt inexistente. Populația se ocupă în special cu creșterea vitelor și cultivaarea pămîntului, practicîndu-se o agricultură extrem de rudimentară. Șeful suprem și șefii triburilor împart pămîntul în loturi mici care sînt date în folosința familiilor. În mod periodic are loc redistribuirea pămîntului. Din cauza lipsei de pămînt, precum și a productivității lui scăzute, o bună parte din populație este nevoită să-și caute de lucru în R.S.A.

Anul cîștiga zeci de mii de oameni pleacă în căutare de lucru la fermierii albi și la minele din R.S.A. Anul cîștiga an de pildă, au plecat din țară 43 la sută din totalul bărbăților adulți.

Emigrarea forței de muncă din Basutoland a pricinuit mari pierderi economice țării, dar pe de altă parte, aceasta a contribuit la ridicarea conștiinței de clasă a muncitorilor basuto. Așa se explică crearea la 5 mai anul trecut a Partidului Comunist din Basutoland. În programul său partidul a înscris ca principalele sarcini ale sale lupta pentru dobîndirea independenței, crearea unui stat democratic, lichidarea rămășițelor colonialismului; stabilirea unor relații de prietenie cu toate țările și, în spe-

cial, cu statele independente din Africa; restituirea teritoriilor smulse ilegal statului Lesoto și anexate la R.S.A., înfăptuirea unui larg program agrar. Partidul a declarat, de asemenea, că este gata să intre în frontal național unit pentru a acționa împreună cu toate forțele democratice ale țării care luptă pentru dobîndirea independenței naționale.

În ultimul timp în Basutoland a luat o mare amploare mișcarea de eliberare națională. Într-o declarație dată publicității la Accra, partidul Congresului din Basutoland condamnă atitudinea autorităților britanice față de revendicările populației din acest teritoriu și cere organizarea neînfrîntă a unor a-legeri democratice care să permită Basutolandului să-și cucerească autogovernarea și să accelereze înapoierea sa spre deplina independență.

Datorită intențiilor răsistilor sud-africani de a anexa Basutolandul, în întreaga țară a început o largă campanie de împotriva forțelor de acest planuri. Lupta pentru independență a poporului din Basutoland se bucură de sprijinul întregii lumi progresiste.

A. BUMBAC

— De ce i-au zis „apărarea civilă”? — Ființa va avea de apărut interese... militariste! (Desen de V. TIMOC)